Akbaba

«Yiyecek ve giyecek fiatlarında hafif bir iniş var» - Gazeteler -

Halk — Galiba bir basamak indi !..

1961 YILINDA
9
MİLYON
687
TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

Bir Eser Üstüne:

Yusuf Ziya Ortaç'ın "Gün Doğmadan„ isimli eserinin Türk basınında uyandırdığı yankılar devam ediyor.

Tercüman Gazetesinden:

«Gerek taşıdıkları duygu ve düşünceler, gerek ifade ve üslûp güzelliğiyle ilgi çekici olan bu pırıl pırıl yazılarla değerli yazar, okuyuculara bir edebî ziyafet, bir Türkçe ziyafeti veriyor.

Yusuf Ziya Ortaç'ın bu nefis, bu harikulâde Türkçesi, yaşayan dilin, konuşulan Türkçenin bir zaferidir ve insanda hayranlık uyandırıyor.»

Faruk K. Timurtaş

«31 — 1 — 1961 — Tercüman»

Sır Dergisinden:

«Türkiye'nin eşsiz mizah üstadı, aynı zamanda ciddî konuların, meseleli konuların da üstadıdır.»

«27 Mayıs'tan önce yazılmış bu yazıların hepsi güzellik ve derli topluluktan yana birbirile yarış halindedir.»

«Yusuf Ziya Ortaç'ı kınayanlar, böyle yazılar yazmak şöyle dursun, Menderes'in görmesi korkusuyla onu açıkça okuyamazlardı.»

«8 Kasım 1960»
Sır Dergisi

GÜN DOĞMADAN!

En iyi kâğıt.. En temiz baskı.. Karton kapak, iplik dikiş, üç renkli kuşe kuvertür.

Siparişler taahhütlü gönderilir. Fiatı 5 lira

Akbaba

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI:
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ:
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ:
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Ercan Matbaası
Kapak baskısı:
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ:
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire: 3.

Telefon: 22 18 11

İLÂN FİATI:
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı : 465 — Yıl : 38
9 Şubat 1961

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

HUZURSUZLUK!

DÜNYA çok ihtilâller gördü, görecek de. Ama huzursuzluğa karşı ilk ihtilâli galiba biz yaptık. Yalnız, huzursuzluğu kaldıran ihtilâlin bile getirdiği huzursuzluklar olur.

İlk günü, akşama kadar, sevincimiz dört duvar arasında kaldı. Bir huzursuzluk değil mi?...

Birkaç gün, paralarımız bankalarda tutulu kaldı. Bir huzursuzluk değil mi?

Hâlâ seyahat hürriyetinden uzağız. Bir huzursuzluk değil mi?

Henüz parti toplantıları yasak... Bu tatlı huzur bile bir huzursuzluk değil mi?

Ama bunlar, hepimizi huzura kavuşturan ihtilâlin özünde olan huzursuzluklardır. Yoksa, adı ihtilâl olmaz!

Bizim güzel ihtilâlimizin amacı neydi?... Hepimiz biliyoruz, radyoların gür, erkek sesi hâlâ kulaklarımızda: Kardeş kavgasına son vermek, memleketi kanlı bir serüvene sürüklenmekten kurtarmak, Anayasayı hazırlamak ve en kısa zamanda seçimlere gitmek, milletin kaderini, milletin oyiyle gelecek iktidara teslim etmek...

E, bu yolda değil miyiz?... Bu yoldayız elbet. İşte, kılıçların ihtilâli sivil bir hükûmet kurdu. İşte, milli bütünlüğü içinde partileri eriten Kurucu Meclis açıldı... İşte yarının Anayasasını, seçim kanununu hazırlayan yetkili komisyonlar çalışmaya başladı... Hepsi, hepsi, hepsi o bahar sabahının vaadleri...

Ama hava yine huzursuz, ama sesler yine sinirli, ama yüzler yine asık... Neden?... Niçin?... Ne var?...

Düşünüyorum:

Yedek subay öğretmenler... Amacı nedir bunun?... Köyü aydınlatmak... Köye okumayı, yazmayı, ışığı götürmek.

Elbet güzel, elbet faydalı, elbet, elbet, elbet, elbet... Ama bu, geçici bir ihtilâl hükûmetinin şipşak yapıvereceği bir iş değil, en az dört yıl kalacak bir parti iktidarının eğitim ve öğretim programıdır. Altı aylık bir süre için bu acele neden?..

Düşünüyorum:

Mal beyannamesi... İşte, ürkek, kuşkulu piyasayı biraz daha ürküten, biraz daha kuşkulandıran bir karar... Ne olacak?... Karımızın küpesini, kızımızın bileziğini, evimizin halısını bir liste yapıp değerlendireceğiz, imzalıyacağız, zarfa koyup ağzını mühürleteceğiz... Sonra?... Taaa gelecek yıl, 1962 de açılacak!.. Demek bu da yarının işi... Bu da gelecek iktidar adına bugünden hazırlık!

Düşünüyorum:

Gelir vergisinde yapılan değişiklikler, kurumlara yapılan zamlar, beşyüz liradan öte gelirlerden, maaşlardan istenen yüzde üç tasarruf, hepsi, hepsi, hepsi, ihtilâl ötesi iktidarın hesabına!...

Ya Üniversitenin 147 meş'alesini bir nefeste söndüren af?... Bütün memleket aydınlarını hâlâ kapkara düşündürmüyor mu?

Hattâ basın ailesini birbirine düşüren kanun bile, hattâ, neticesi elbet benim faydama olan ilân kurumu bile bugünün değil, yarının işi...

Kimi kültürel, kimi ekonomik, kimi sosyal amaçlar güden bu tasarıların herbirisi, geçici değil, kalıcı bir hükûmetin programında yer alacak temel prensiplerdir. Bizse bir geçit üstündeyiz: «Dün» le «yarın» arasında kurulmuş bir geçit üstünde... Bu geçidin adı «bugün» dür ve tek ödevi, adımlarımızı aksatmadan bizi «yarın» a ulaştırmaktır. Yol ortasında durmak, ayak üstü kararlar almak ve yakın geleceği olup bittilerle karşı karşıya bırakmak değil.

Ne dersiniz, yanlış mı düşünüyorum acaba?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Gölge oyunu!

Bursa... Bursaa... Bursaaa!..

AZİZ NESİN

ADAM çıldırmış... Adam dediğimiz kim? Koç... Nasıl Koç? Basbayağı Koç, ama insan... Bu koç, başka koç; Salâhaddin Koç... Salâhaddin Koç da kim?

Kimi insanlar vardır, kimliklerini tanıtmak için kendileri yetmez, sülâlelerinden sivrilmiş birinin adını söylemek gerekir. Tıpkı az bilinen bir evin, bir dükkânın yerini tarif eder gibi:

— Çemberlitaş var ya hani... Tam onun karaşısındaki sokağın içinde...

İşte böyle insanlar vardır; onları tanıtmak için, nirengi olarak gösterilecek «Çemberlitaş» lar, «Dikili taş» lar, kuleler ister.

— Müjgân...

— Kangi Müjgân?..

— (......) ların gelini...

— Haaa, bildim, bildim.

— Şükrü dedi ki...

— Hangi Şükrü?..

— (......) in kocası canım...

— Haaa, bildim, bildim...

— Evet Mustafa Koç, aklını oynatmış.

— Hangi Mustafa Koç?,

— Alpaslan Türkeş'in eniştesi...

27 Mayıs 1960 dan önce, Türkeş'i de tanımazdık. Ama şimdi, eniştesini tanıtmak için nirengi olarak kullanılıyor. Daha önce, Türkeş'i tanıtmak için başka bir nirengi gerekirdi.

Bir takım olaylar, kimi kişileri, birden yangın kulesi gibi sivriltiveriyor. Sivrilmek, yükselmek, çıkmak ivi, çok iyi de, yükselmekte süreklilik, ya da yükseldiği yerde kalmak zor.

Örneğin 1945 den önce, birisi;

— Adnan Menderes... dese, pek çoğumuz,

— Hangi Adnan Menderes? diye sorardık.

Türkiyeve demokrasinin gelisi olavı, Adnan Menderes'i sivriltti. Ama o kadar cok sivriltti ki, sonunda kendi sivrisi kendisine battı; şimdi Yassıada'da yassıkadayıfı gibi vamyassı oldu.

Mustafa Koç, 27 Mavıstan önce çıldırsa, gazeteler bu haberi belki yazmazlar, belki de dördüncü, beşinci savfalarına «Mustafa Koc adında bir vatandaş çıldırdı» dive iki satırcık sıkıştırırlardı. Şimdi övle değil, birinci sayfadan gösteriyorlar:

«Hâlen Hindistan Büyük Elciliğimizde vazifeli olan Alpaslan Türkes'in eniştesi olan Mustafa Koç çıldırdı.»

Bu haberde elbet Türkeş'in adının yeri yok; onun adı, Mustafa Koç'un tanıtılmasında nirengi olarak kullanılıyor..

Türkeş sivrildiği günlerde bir gün Ankara Hukuk Fakültesine gider, orada asistanlarla, öğrencilerle konuşurken söz döner dolaşır sosyalizme gelir. Türkeş, sosyalizme pek gönüllü görünür. Asistanlardan biri;

— Yazarlar sosyalizm konusunda yazsınlar, meselâ...

Der, arada bu satırların yazarının adını da söyler.

Türkeş, kendisine pek yaraşan püskül püskül kaşlarını çatarak, esmer yüzünü büsbütün gölgelendirmiş ve bana bir küfür sallamış ki... Herkes sus-pus olmuş.

Bana bunu anlatan;

— Ne dersin? diye sordu.

— Türkeş değil, Turkish'miş, dedim, tam Türkiş...

Oysa, bilir misiniz, Türkeş'e benim hiçbir kırıklığım da yoktur. Yalnız bir küçük kusuru oldu: Sağ olsun, bizi Menderes'in elinden kurtarıp kendi eline almak istedi. Ele avuca sığmayan insanlar, başkasının elinde değil, kendi elinde olmak isterler.

Neyse, gelelim Mustafa Koç'a... Ben, Mustafa Koç'un çıldırdığına inanmıyorum. Gazetenin verdiği haberi dikkatle okursanız, siz de inanmazsınız:

«Bugün Bandırma P.T.T. binasında Bursa ile görüşmek üzere telefon sırası beklemekte olan Mustafa Koç isimli bir memur, ansızın «Bursa, Bursaa, Bursaaaa!..» diye bağırıp telgraf gişelerinin camlarını kırmıştır.»

İnsaf ediniz, siz buna çıldırmak der misiniz? Bence, bu vatandaşın hareketi gayet normaldir. Eğer telefon başında bağıranlara, cam kıranlara deli teşhisi konacaksa, aramızda bir tek akıllı kalmaz. Geçenlerde ağırbaşlılığı ile tanınmış bir arkadaşımın yazıhanesine gitmiştim. Elinde telefon şöyle bağırıyordu:

— Adana, Adanaa... Adanaaaa... Ulan Adanaaaa.... Ulan amansız Adana... Ulan ben sana gösteririm Adana!..

Böyle bağırdı, bağırdı, sonra elindeki telefon alıcısını ısırmağa başladı. Karşısında birden beni görmese, belki de telefon makinesini pasta gibi yiyip yutacaktı. Beni görünce yumuşak bir sesle;

— Affedersiniz, telefonla konuşuyordum da... dedi.

— Zarar yok, hepimizin başında, dedim, ben de geçen gün telefonla konuşurken - pardon - konuşmak isterken, hırsımdan İtalyan makarnası gibi telefonun kordonunu yemeğe başlamışım. Olur böyle şeyler.

İşte bu sebeple Türkeş'in eniştesi Mustafa Koç adlı yurttaşımızın çıldırdığına ben inanmıyorum. Hareketi gayet normaldir. Yoook eğer telefon başında saatlerce sıra bekleyip, sonra da sırası gelip telefonda;

— Bursa, Bursaaa... Bursaaaaa... diye bağırdığı halde, kızıp camları kırmasaydı, eh o zaman zavallının delirdiğine inanırdık. Çünkü asıl delilik, bizim telefonlarla konuşmağa çalışıp da, aklını oynatmamak, camı çerçeveyi aşağı indirmemektir. Yoksa kızmak, normal insanların işidir.

Yine Türkeş'in eniştesi Mustafa Koç, Bursa ile konuşuyormuş. Ya bir de Hindistan'da bulunan Türkeş, Türkiye ile telefon konuşması yapmağa kalksaydı... Yaaa, bir de var. Düşününüz, elinde telefon alıcısı Türkeş bağırıyor:

— Türkiye, Türkiyee.. Türkiyeee... Ben oraya gelemez miyim?.. Ben gelince... Türkiyeeeee!..

Eniştesi, Bandırma'dan Bursa ile konuşurken kızıp camları indirirse, Türkeş tâ Hindistan'dan Türkiye ile konuşmağa kalkınca, bütün Hindistan'ı yıkardı.

Bunlar ne biçim telefon?.. Şimdi sinir hastalıkları mütehassısları olan doktorlar, muayeneye bir hasta geldi mi, önce;

— Evinizde telefon var mı? diye soruyorlarmış.

Hasta:

— Var! Derse, artık muayene etmiyor, tımarhanedeki koğuş ve yatak numarasını söyleyip;

— Buyurun! diyorlarmış.

Orta Afrika ormanlarında bir bitki varmış, yiyen delirirmiş. Bizde o bitkiden yok ama, bizde de telefon var. Benim artık okadar sinirlerim bozulmuş ki, telefonla konuşmak değil, telefon makinesini görünce bozuluyorum. Arkadaşlar da öğrenmişler, telefon makinesini gösterip gösterip beni kızdırıyorlar. Ama, böyle şaka olmaz ki.. gayri insaf!..

Kurulacak yeni partiye eski demokratları çağırıyorlar...
(Gazeteler)

— Eski demokratları alıyoruuuum!

Geçen gün telefon zili çaldı, açtım. Nazik bir kadın sesi:

— Efendim burası ârıza... Telefonunuzda bir bozukluk var mı?

Babadan kalma bütün sertliğimi üstüme toplayıp;

— Hayır, yok!.. Diye bağırdım, telefonu kapadım.

Biraz sonra yine telefon... Yine o nazik kadın sesi:

— Yok!..

Az sonra bir daha:

— Burası arıza efendim. Telefonunuzdan...

— Yok efendim, yok... Hiç bir şikâyetim yok!..

— Nasıl olur efendim?

Telefonlardan şikâyet edilmesine o kadar alışmışlar ki, benim şikâyet etmeyişime şaştılar.

— Yok şikâyetim!

— Ama dışardan sizi aramışlar da konuşamamışlar. Bize bildirdiler.

— Haaa... O mu? Biz artık onlara alıştık da gayet tabiî telefon cilveleri sayıp şikâyet etmiyoruz.

Aradığımız yerin telefon numarasını çeviriyoruz, karşımıza başka yer çıkıyor. Yine çeviriyoruz, yine başka yer çıkıyor. Bu yine iyi... Çeviriyoruz, hiç bir yer çıkmıyor. Yine çeviriyoruz, yine hiçbir yer çıkmıyor. Bir yer çıkarsa, ses anlaşılmıyor. Ses anlaşılır da konuşmağa başlarsak telefon kendiliğinden çıt diye kesiliveriyor... Artık bunlar o kadar tabiî şeyler ki, nasıl olsa biliyorsunuz diye şikâyet etmiyoruz. Şikâyete kalkıp da bir de arızaya telefon için ne diye 25 kuruş cereme ödiyelim?.. Siz bana «telefonunuzdan şikâyetiniz var mı?» deyince, ben bunlardan başka şeyler sandım. Meselâ, masamızın üstündeki telefonumuz, durup dururken havalanıp kafamıza iniyor mu? Ya da, kendiliğinden açılıp, bize söğüyor mu? Hayır, böyle şeyler olmuyor. Geri kalan şikâyetlerse, onlar sizin de bildiğiniz, hattâ sizin şikâyetiniz olan şeyler...

Bir de başımıza son zamanlarda konuşurken telefonun kendi kendine kapanması çıktı. Birisiyle, diyelim şöyle konuşuyoruz:

— Merhaba, ben Abdullah...

— Ooo Abdullahcığım... Nasılsın, ne var ne yok?

— Hamdolsun... Ben senin...

Çıt!.. Lâfın yarısında telefon kendiliğinden kapanıyor. Karşındaki «ben senin...» dedi.

Bakalım arkasında ne diyecek? Telefon;

— Artık gevezelik elverdi!.. der gibi, kendiliğinden kapanıyor.

Eh bunu anlıyan var, anlamıyan var. Herkes telefonun terbiyesizlik edip lâfı piç ettiğini anlamaz. terbiyesizliği biz yaptık da telefonu kapattık diye ayıplar. Nitekim, bu yüzden çok candan bir arkadaşımla iki ay dargın durduk. O telefonu ben kapattım sanmış, ben o kapattı sandım.

Geçen gün bir Başkonsolos ile telefonda konuşurken, telefon kendiliğinden kapandı. Adamın nereden telefon ettiğini bilmiyorum ki, numarayı çevirip, ben kapamadım diye özür dileyim. Ne ise, biraz sonra bir daha telefon etti de anlaştık. Ama o günden sonra bana ders oldu. Konuşmak istediğim bir geveze telefonu açtı mı, iki lâf edip, telefonu kapıyorum, bir daha açarsa,

— Affedersiniz, telefon kendiliğinden kapandı... Deyip bir daha kapatıyorum.

Ama yine telefon edip;

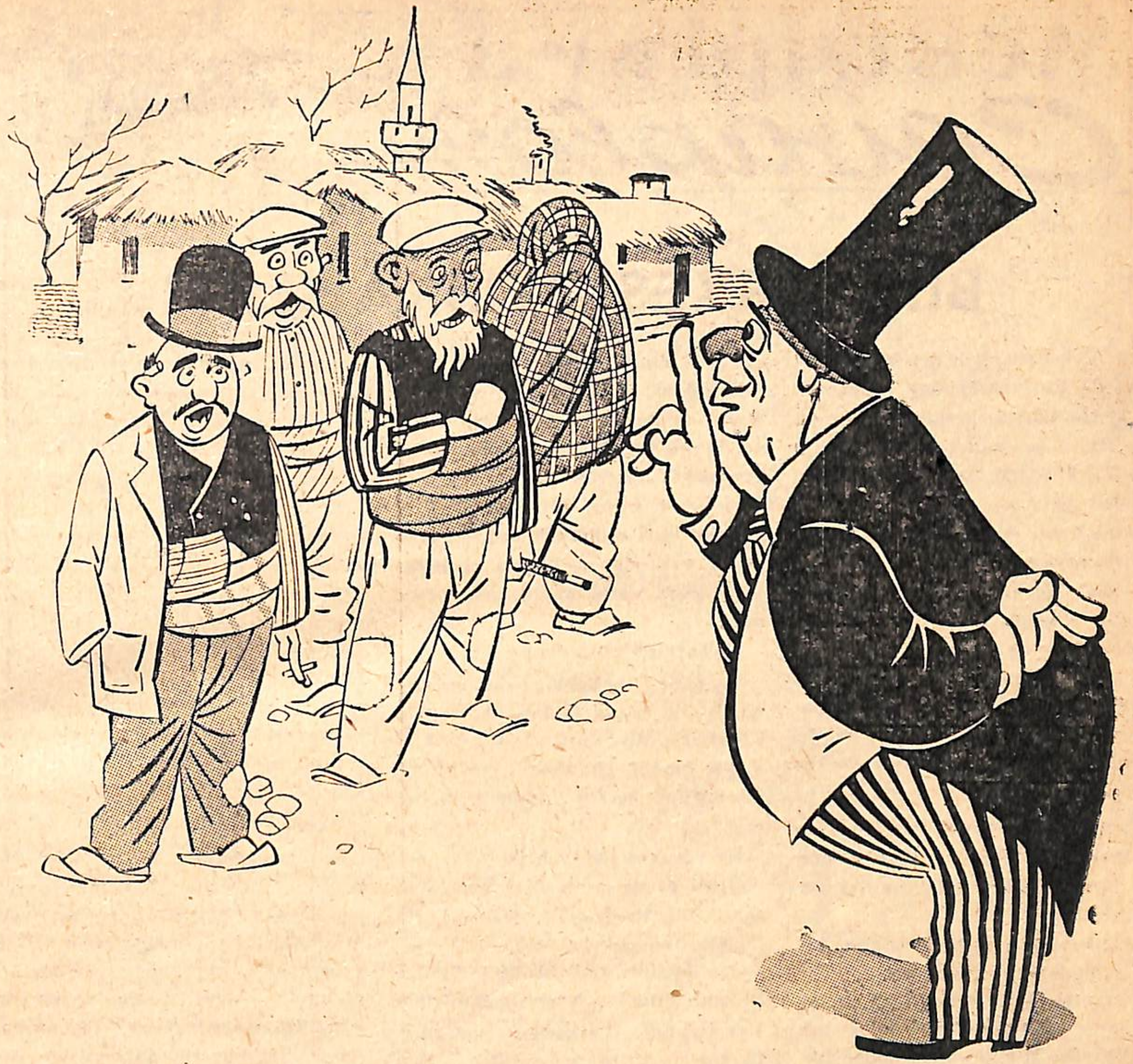
— Affedersiniz, telefon kendiliğinden kapandı da sözüm yarıda kaldı.. Diyenler de var. Bir daha kapatıyorum. İşte o zaman telefon, durmadan ayağa dikilen hacı yatmaz gibi, durmadan açılıyor.

Ah efendim, bu telefondan ne yapsak, bilmem ki?...

Türkeş'in eniştesinin çıldırdığına, işte onun için inanmıyorum. Bana kalırsa, adam, Bandırma'daki telefonla konuşamayınca:

— Bursa, Bursaaa, Bursaaaaa.... diye bağırarak, kendi sesini telefonsuz Bursa'ya duyurmak istemiş!

Aziz NESİN

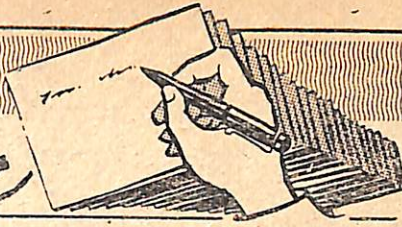
— Yeni partimizin adı «Hür Demokrat» tır... Eski D.P. nin başına bir H koyacağız, anladınız mı?

— Heeee!...

Titreşenler!

BİR ÇERKES DELİKANLISI!

HANİ Çanakkale'nin bir köyünde bir yedeksubay öğretmen, Atatürk'ün resmini yakmıştı ya... Hani sorguya çekilince:

— Türklük yok, müslümanlık var, demişti ya...

Hani bunu dedikten sonra, ırkını hatırlamayı unutmamış:

— Ben Çerkesim, ben Abazayım, diye övünmüştü ya...

Hani ben de bu sapıklık üstüne bir yazı yazmıştım ya... Hah, işte işlediğim bu suç, bu günah, bu cinayet yüzünden, kaç gündür imzalı, imzasız mektuplar, tepemde Çerkes kamçısı gibi şaklıyor!

Vay efendim vaaay... Ben Çerkeslere, ben kahraman Çerkeslere, ben büyük Çerkes milletine hakaret etmişim!..

Akbaba'nın o sayısını aldım, bir daha okudum. Dediğim şu:

1 — «Osmanlı İmparatorluğu batalı kırk yıl oldu. Vatanımızın adı Türkiyedir. Bu toprakta kader birliği eden bizler hep Türküz. Çocuklarımız, okul bahçelerinde: «Varlığım, Türk varlığına armağan olsun!» diye andiçiyor...»

2 — «Yeryüzünde bağımsız bir Çerkes vatanı yoktur. Bir Çerkes bayrağı yoktur. Bir Çerkes edebiyatı, bir Çerkes mimârisi, bir Çerkes operası yoktur.»

E, siz söyleyiniz şimdi, bu kadar yokluktan sonra bir varlık, bir millî varlık, bir millet varlığı olur mu?. Elbet olmaz... Çerkezler de, tıpkı Ankaralılar, Bursalılar, Samsunlular, Erzurumlular gibi, eksiksiz, katıksız ve hiçbir ırk iddiası gütmemesi gereken Türklerdir.

Osmanlı İmparatorluğu Türkiye Cumhuriyeti olduktan kırk yıl sonra, o yazımda portresini çizdiğim gibi «güzel yüzlü, aydın bakışlı» bir genç:

— Türklük yok, diyor...

Bu genç, ilkokuldan, diplomasını aldığı son okula kadar, her sabah, «Türküm» diye and içmedi mi?..

İşte benim yandığım, benim döğündüğüm, benim çıldırdığım budur.

Bu yürek dolusu acı ile:

«Demek» diyorum «O yıllar yılı tahsil, bir Abaza delikanlısına Türklüğü benimsetmeğe yetmemiş.»

«Ne dersiniz, hâlâ bir Millî Eğitim Bakanlığımız var diyebilecek miyiz?»

O yazının Çerkeslere hakaret, Çerkeslere iftira neresinde?... Ben Çerkes tanımıyorum, ben Çerkes yok diyorum. Bu sınırlar içinde hepimiz, damarlarımızdaki kanı Nazi inbiğinden geçirmeden Türküz!..

Benim affedemediğim, affedemiyeceğim kimdir, biliyor musunuz?.. Yalnız, yalnız, yalnız Millî Eğitim Bakanlığı!.. Yeni Türk vatanı kurulduğu günden bugüne kadar geçen otuz dokuz yıl içinde, hâlâ bir Abaza delikanlısının yüreğinden ırk ahtapotunu söküp atamayan, ona, o bayraksız, o ilimsiz, o sanatsız Abazalığı unutturamıyan ve o tarihi, kılıç zaferleri, fikir zaferleri, sanat zaferleriyle dolu Türklüğü benimsetemiyen Millî Eğitim Bakanlığı!..

Ben şunu Çerkes, bunu Abaza diye kendi millî varlığımdan söküp atmıyorum ki sana hakaret edeyim!

Sen, Türk varlığı içinde varsın. Türk tarihi senin tarihin, Türk bayrağı senin bayrağın, Türk sanatı senin sanatındır. O kadar...

Bana gelen, çoğu terbiyeli, hattâ hepsi terbiyeli cevaplarda iki birleşik nokta var: Hem vatan sevgisi, Atatürk sevgisi, Türklük sevgisi, hem de Çerkeslik övgüsü!

Bunların içinde: «Eğer bizim romanımız, operamız, heykelimiz, anıt yapılarımız yoksa, yüzyıllar boyu Moskoflarla savaşmaktandır. Eğer Çerkes kılıcı olmasaydı, eğer biz olmasaydık, Sovyet Rusya çoktan yer yuvarlağını avucunun içine almış, dünya hâkimiyetini kurmuştu!» diyecek kadar kendinden geçen ırk sarhoşları var.

Tek mektup içinde kendi kendileriyle duygu ve düşünce çelişmelerine düşen bu okurlarımın birlik ve bağlılık hislerine yerlere kapanarak secde ederim. Ama, yüreklerinin dibinde hâlâ Çerkeslik, hâlâ Abazalık tortuları taşıyanlara bütün gücümle dayattım, dayatıyorum, dayatacağım...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Takvimden yapraklar :

Dün

Bugün

Sülün Osman!

Define arama uzmanı Sülün Osman Zeytinburnunda bir meyhane açmış... Kendisi bunu: «Namuslu hayata dönüş» diye adlandırıyor.

Sülün Osman'ı bu yeni hayata sürükleyen bir yankesici olmuştur. Sakın nasihat ederek sanmayınız: Kalabalıkta cüzdanını çarparak!

Define uzmanı:

— Abiy, dedi, hani okumuşlar

«İlmin sonu yoktur» demişler ya, inanma... Onun da sonu vardır. Ama namussuzluğun sonunu Yassıadadakiler bile bulamadı!..

— Peki bay Osman...

— Estağfırullah... Bana kısaca Sülün deyin, yeter. Malûm ya, yiğit lâkabiyle anılır!

— Peki Sülün, mademki namuslu hayata atıldın, meyhanecilikten başka bir iş seçemez miydin?

— Meselâ?.. Siz söyleyin?..

— Meselâ ... Başka bir hane canım, meyhane olması şart mı?

Düşünerek kendi kendine mırıldandı:

— Başka hane?.. Başka hane? Bir tanesi var, onu Nermin abla seçti, hâlâ başı belâda!.. Bir tane daha var, onun da şahanesini namlı adaşım Piliç Osman seçti, o da hâlâ ifade veriyor!..

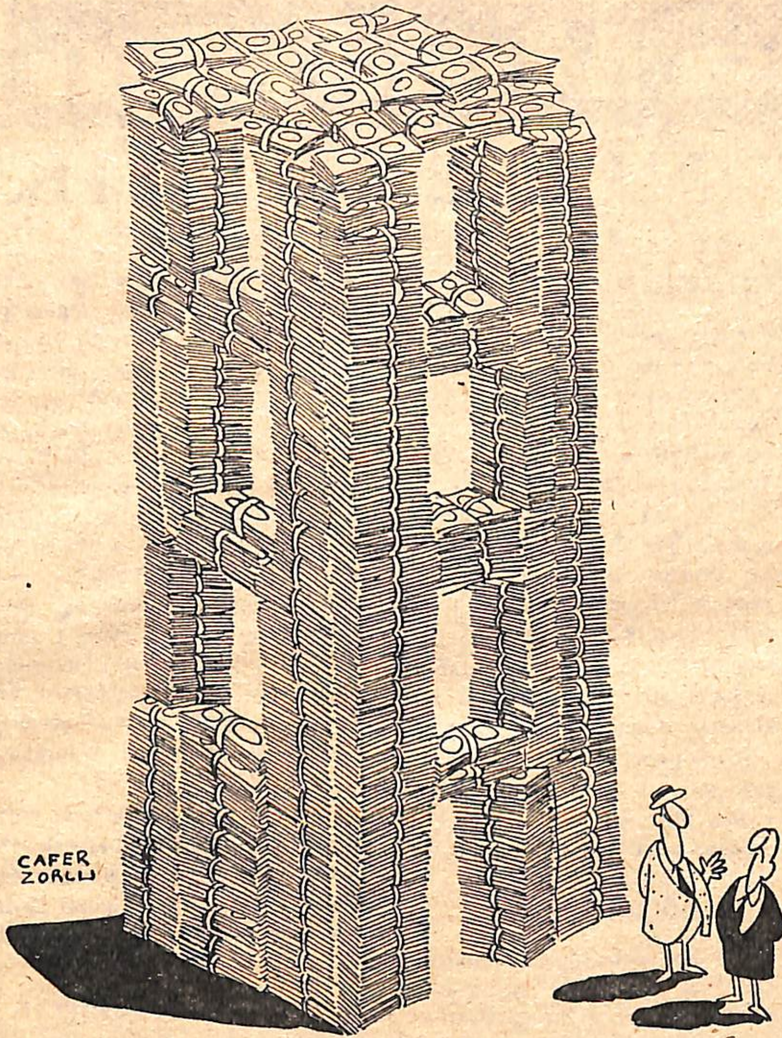
Sonra, Kulüp şişesinden iki kadeh doldurup önümüze koydu;

— Sen niyete bak aslanım, insanın sütü bozuk olduktan sonra, ibadethanede bile pabuç hırsızlığı eder!.. Dili mi?.. Haydi şerefe!..

Giderken arkamdan sesleniyordu:

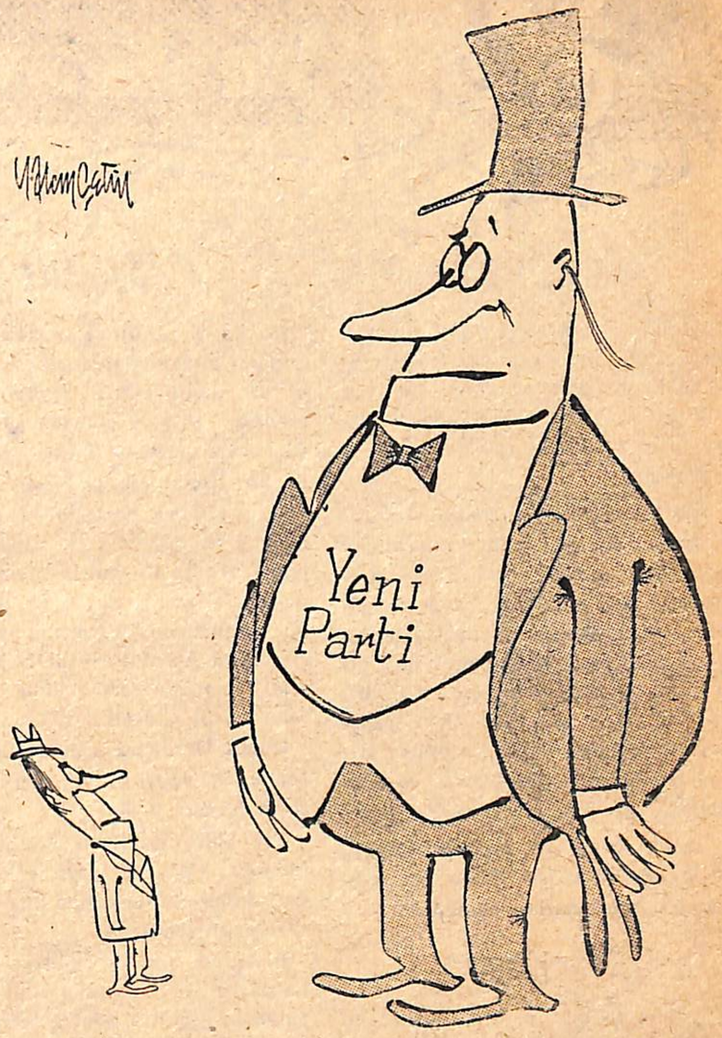
— Sen gazetecisin, önceden haberim olsaydı biraz piyaz, biraz yalancı dolma hazırlardım. Kusura bakma!

İnşaat malzemesi ateş pahası. (Gazeteler)

— Haaa, bu ev mi?... Çok ucuza maloldu!

Yeni partiye 260 eski D. P. mebusu girecek. (Gazeteler)

Vatandaş — Sizi bir yerden gözüm ısırıyor.

ALAYLAR OLAYLAR

Gayri ihtiyarî olarak

Gazete muhabirlerinde «lûgat paralamak» merakı var. Bir türlü Hacivat ağzını bırakamıyorlar. Bu yüzden de gülünç oluyorlar. Hem Osmanlıcayı bilmezler, hem de kullanırlar.

Bu genç muhabirlerin «lûgat paralamak» merakı, 17-18 yaşındaki çocukların, büyümüş görünmek için cigara içmelerine, bıyık bırakmalarına benziyor. Yazılarında arapça, farsca kelimeler kullanırlarsa, büyük yazar olacaklar, okurlar da «aman neler biliyor, maşallah...» diye şaşacaklar. Osmanlıcayı da beceremeyip, yüzlerine gözlerine bulaştırıyorlar. Becerilecek hüner değil ki... O Osmanlıcayı zamanında, benim diyen yazarlar bile becerememiş.

İşte size Hürriyet gazetesinin birinci sayfasından bir haber:

«Bugün, İzmir'den 20,45 de kalkan İstanbul uçağının, bagaj muamelelerini yapan Terminal'deki bayan memur, karşısında duran ufak bir kutunun üzerindeki yazıyı okuyunca gayri ihtiyarî olarak irkildi...»

Gayri ihtiyarî olarak... Osmanlıcayı bilse «gayri ihtiyarî irkildi» diye yazacak, «olarak» ın yersizliğini, gereksizliğini anlıyacak. Ama, bugün ihtiyarların bile kullanmadığı «gayri ihtiyarî» yi bir genç kullanırsa, kaleminin mürekkebini yüzüne, gözüne bulaştırır.

Beyin sahibi

Bayan memurun «gayri ihtiyarî olarak» neden irkildiğini merak ettinizse, haberin altını da okuyalım:

«Evet, birdenbire irkilen genç memurun masasının üzerinde duran ufak kutunun içinde, sahibini senelerce idare eden bir insan beyni bulunuyordu.»

Ölen bir adamın neden öldüğünün anlaşılması için, beyni İzmir'den İstanbul'a getirilmiş. Bu kadar zahmete değmezdi. Delil işte ortada. Adam, beyni olduğu için yaşıyamamış!

Lâf Lâfı açar..

Beyin dedin de aklıma bir başka olay geldi. Yugoslavya Türklerinden bir arkadaşım vardı. Yeni göçmen geldiği günlerde, İstanbullu olan bir akrabası:

— Git bir koyun kellesi al, ama beyinsiz olsun, demiş

Arkadaşım o sıra türkçeyi az bildiğinden, yolda «beyin» kelimesini unutmuş. Hay Allah, neydi, neydi diye düşünerek ciğerci dükkânına girmiş. «Beyin» kelimesi bir türlü aklına gelmiyor. Biliyor, düşünmeye yarayan bir organ ama türkçede adı ne?

Ciğerci;

— Ne istiyorsun? deyince...

— Bir koyun kellesi ver ama, demiş, düşüncesiz olsun!..

Beyin ve Eşek

Beyin her ne kadar düşünce organı ise de, düşüncesiz beyinler de yok değil... Aydın'da yağışlar artınca zarar gören tuğlacılar, yağmuru durdurmak için bir eski geleneğe uyup, dört eşeği derin bir kuyuya atmışlar. Eşekler kuyuya atılınca, sözde yağmur dururmuş. İtfaiye gelmiş de, zavallı dört eşeği kuyudan kurtarmış.

Tıpkı Hoca'nın hikâyesi. Çiftçi olan bir oğlu «yağmur yağmazsa anam ağlıyacak!» demiş. Tuğlacı olan öbür oğlu «yağmur yağarsa anam ağlıyacak!» demiş.

Hoca eve dönünce,

— Hanım, hanım, demiş, yağmur yağsa da yağmasa da sen ağlıyacaksın!.

Eskiden yağmur yağınca tuğlacıların anaları ağlarmış, şimdi de öyle... Eşekleri kuyuya atıp ağlatıyorlar. Anası yerine eşeği ağlatanlardaki beyin de işte öyle beyin!..

Aziz NESİN

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Kadınlar Birliği

Şimdii... Size soruyorum sevgili okuyucularım: «Kadınlar Birliği» adındaki teşkilât hakkında hafiften fikriniz var mı?... Neyi ister?.. Neyi istemez?... Neyi savunur?... Neyi savunmaz?...

Bizim memlekette kadının mücadelesiyle değil (çünkü onlar ancak birbirleriyle zarif zarif mücadele ederler) çok büyük bir adamın gönül rızasiyle, bize eşit haklar bağışlanmış... O haklar için mücadele etmiyor, bu muhterem teşkilât!... Peki faaliyet sahası ne?... Oyyy, yağacak mektuplar, gözümün önüne Eyfel kuleleri gibi dikiliyor... ve diziliyor... saf, saf...

İnsan insanı iyi hırpalar çünkü, hele hanımlar bir girişti mi sağlamlık bırakmazlar insanda!...

Duygulanma

Yalnız biliyorum, çok duygulanıyorlardı dünya felâketlerine karşı bu Birliğin üyeleri! Seneler evvel, birgün beni de dâvet etmişlerdi aralarına. Kızılay binasında YEŞİL ÇUHALI YUMURTA ŞEKLİNDE bir masanın etrafına çerçevelenmiştik. Ne çerçeve ne çerçeve! Siyah, nah buralara kadar düğmeli elbiseler, hatları yumuşatıcı vualetli şapkalar! Ne yapıldı bu asîl çerçeve içinde biliyor musunuz?... Duygulanıldı... Hayıflanıldı... «Vah zavallı, doğru yoldan ayrılmış kadınlar, onları eğrilikten vazgeçirelim» diye... Bu çok büyük bir problemdi. Ele alınmasınla alay etmiyorum, hâşâ!... Alınmış şekliyle zevzekleniyorum sadece!...

— «Peki» dedim, «ne yapacaksınız, onları tekrar normal hayata alıştırmak için?...»

— «Örgü öğretiriz» dediler... «İş öğretiriz!...»

Sizi bilmem sevgili okuyucularım, amma ben örgüye çok yeltendim, en ufak bir huyumu düzeltmedikten başka örgüyü de sökemedim...

İkinci duygulanma dış illere seyahat için oldu. «Ben giderim, sen gidersin» meselesi... Sonunda lisan bilmiyen biri gitti usulen!... Bana kızmayın. Beni de irşat ve islâh edin... Her halde birçok kimseyi sarmadı ki bu teşkilât, şimdi dağıtılıyor, daha sağlam temellerle kurulmak için... Çok büyük bir kurul olabilir, çok acıklı dâvaların üzerine eğilebilir, eğer, hanımlar: Hooop, milletvekilliğine atlamak için binek taşı diye kullanmazlarsa onu!

Honat hatuna selâm!

Bu hafta hayattan makasladığım konular arasında «Heykel» var... Yeni bir moda çıktı: Heykel dikme modası... Vilâyet vilâyet yayılıyor... Bir kavis çizeyim şimdi... Kayseride bir Honat Hatun Külliyeti vardır... Hafif bir tebessüm kadar zariftir göze gönüle... Bu Honat Hatun Alâeddin Keykubat'ın eşiymiş... Adam hükümdarmış... Hükümdarlığı yerindeymiş... Kocalığına gelince, bütün Alâeddin'lerinkine benzermiş kocalığı... Tarihe dalıp batmamın sebebi o değil...

Honat Hatun'un sandukasının üstünde üç satırlık bir yazı vardır, şöyle biter:

«Bu külliyeyi Honat Hatun kendi imkânlariyle, kimseye yük olmadan, kimsenin desteğine baş vurmadan yaptırmıştır...»

Bana sık sık bu cümleyi olaylar hatırlatır, ve dostane bir selâm yollarım geçmişe dönüp, hemcinsim Selçuk İmparatoriçasına. Çünkü, üç yoksul çocuğa papuç almak için çalmadığımız gayri resmî ve resmî kapı yoktur... (Vaveylâsı da cabadan...)

Heykel modası Hatay'dan çıktı... Kaynağı berraktı. Hepimizce aziz, birinin heykeli parçalanmıştı. Yerine başkası dikilecekti. Buraya kadar iyi... Sonrası topallıyor... Nasıl mı?... Anlatayım:

Önce heykele gelir sağlamak için piyango biletleri bastırdılar ve diğer vilâyetlere uçurdular... Yalnız Ankara'ya 100.000 liralık bilet kondu!... Başka yerlerde de bunu görenler heykellenmek için ayni yönden denemelere giriştiler... Birşey yapmak iyi amma külfetini başkasına yüklemek?...

Nasıl hatırlamıyayım... Mezarı bile hafif bir tebessüm kadar zarif Honat Hatunu?...

«Bu külliyeyi Honat Hatun, kimseye yük olmadan kendi imkânlariyle yaptırmıştır.»

Selâm sana Honat Hatun!

Soğuk terimler

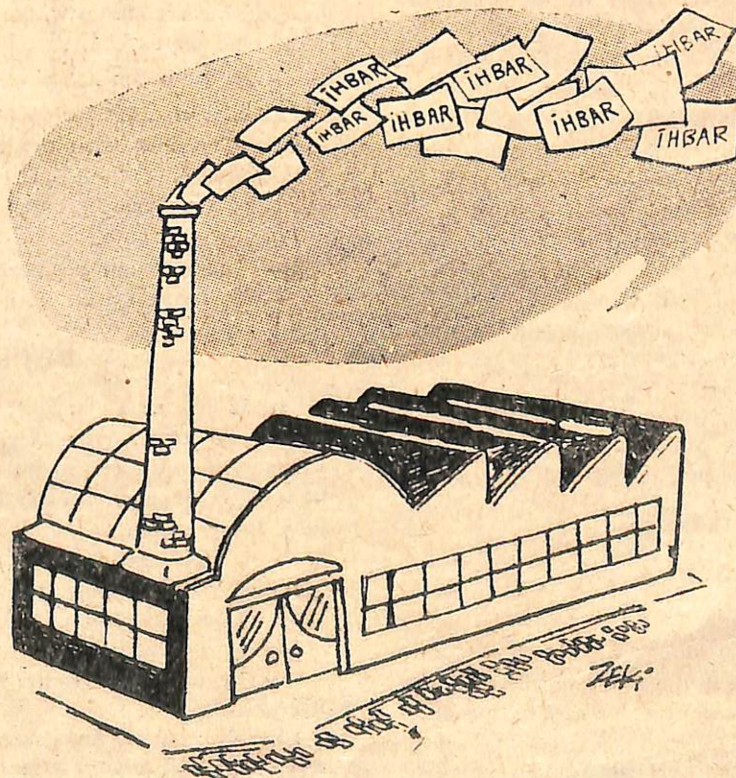
Biri bir soğuk deyim yumurtlar. Gazeteler benimser. O soğuk deyim bütün bir mevsim insanı üşütür.

Bir zamanlar... «Hürriyete şal örtmek» deyimi salınmıştı. Şal örtmiyen kalmamıştı Hürriyete de hürriyetsizliğe de!...

Bir zamanlar bir «Bahar havası» tutturuldu... Şükür kısa sürdü de çabuk unutuldu!... Ya sürseydi... Neler «olmazdı», neler olmazdı...

Şimdi Ankara'da en çok kullanılan deyim, «Seks parti»... Ay ne çirkin, ay ne kaba, ay ne çıplak deyim... Ayıp diye, utanmak diye bir şey var bu dünyada... Yoksa yok mu?... Üstelik de yokmuş böyle partiler!... Fıkara çocuklar iki üç kere mektepten kaçmış (kaçmıyan kim çocukluğunda, ben şahsen intizama bağlamıştım işi, haftada muvaffakiyetle iki kere kaçardım) dans etmişler... Sen misin danseden... Üf neler uydurulmuş neler, neler eklenmiş neler, neler katılmış neler. Maalesef deyim uzun zaman yürürlükte kalacak, çocukların velileri dâva üstüne dâva açıyorlar «masa başı» haberleri uyduranlara karşı...

Bütün mevsim demek «seks parti» deyimi baş köşeyi işgal edecek... Salonda da, sokakta da, basında da... Öldük bittik... Hiç mi güzel deyimlerle süslenecek güzel şey yok dünyada?...

Bir fabrika, 300 işçisine faaliyetini durduracağını haber verdi. (Gazeteler)

MEKTUPLARA CEVAPLAR

Mektuplar geliyor: Kimi evime, kimi Akbaba'ya... Tatlısı var, ekşisi var, tuzlu biberlisi bile var.

İçlerinden biri: «Siz Akbaba sütunlarında yazı yazacak insan değilsiniz» diyor.

Acaba hangi nasırına bastım bu öfkeli okuyucumun?...

Ne ise, bazılarına kısaca cevap vereyim. Cevap vermemek çok ayıptır, değil mi?...

M. Kuyucak (Ankara)

«Kürd Mahmud romanı hayattan mı alınmıştır?..»

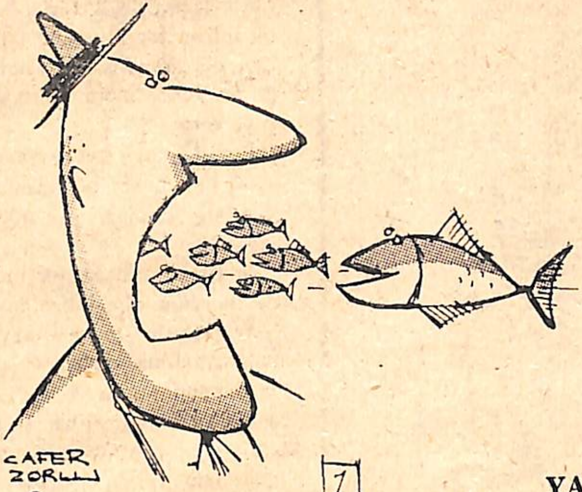
Ya nereden alınsın?... Yalnız hani kokteyl var ya, değişik içki karışımı... Bu da öyle: Değişik hâdiseler birbirine karıştırılmış, değişik insanlar birbirleriyle tokuşturulmuş, ve Kürd Mahmud adlı roman çıkmıştır ortaya... İşe romancının hayali de bir hayli karışmıştır... İnsanları çiy çiy sunamam ki, hayli salçalamak icap ediyor yenilir yutulur hale getirmek için!

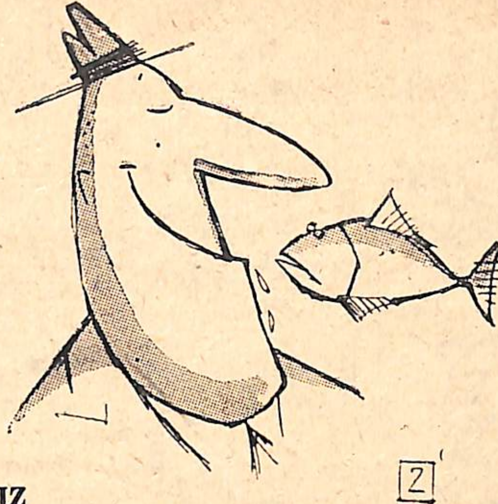
G. G. (İstanbul)

«Çok fena bir insan amma onu çok seviyorum, ne yapayım»?...

Gönül meselelerine ait bir sütun değil bu. Amma, madem ki benden akıl umuyorsunuz, peki... Biliyorsunuz, çoğu câzip insanlar fena insanlardır. Bana büyüklerim böyle vakalarda «Ne yapıp yap uzak dur» derlerdi. Fena insanla mücadele edilmez. Tepkileri başkadır. Yerin dibine geçmeleri gereken vakalarda bir bardak su içmiş gibidirler. Yalanını yakalarsınız, öyle bir tevil yoluna sapar ki, aklınız durur. Ne diyeyim?... Dyieceğimi nasıl olsa yapmıyacaksınız!...

Büyük balıklardan kaçan küçük balıklar Boğaz'a sığındılar... (Gazeteler)

YAZISIZ

Şarkı Kulübü!

Çoktanberi görüşmüyorlardı. Bir sabah otobüs durağında karşılaştılar:

— Neredesin Kaya? Akşamları pasaja çekmeğe gelmiyorsun artık!

— Orası beni açmıyor dostum. Şimdi kulübe devam ediyorum. İstersen gel, seni de yazdırayım, sesin güzeldir senin, hoşuna gider..

— Ne kulübü imiş bu?

— «Şarkı Kulübü», çok eğlenceli yer, yemek yiyoruz, briç oynuyoruz, bu arada birkaç şişe de deviriyoruz.

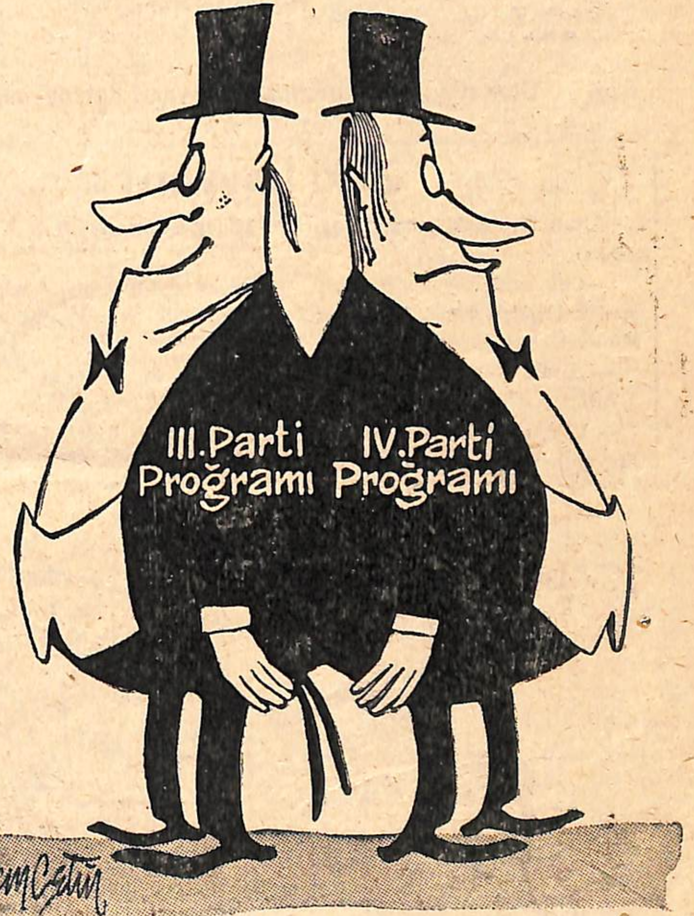
— Peki, ne zaman şarkı okuyorsunuz?

— Gece yarısı, eve dönerken!..

YAZISIZ

İki yeni parti birleşmiyor... (Gazeteler)

Tekzip!

Ah.. Evet!

Sosyetenin tanınmış simalarından bir karı, koca, o gece Şehir tiyatrosuna gitmişlerdi. Gardroba şemsiyelerini uzatırlarken, gardrobçu sordu:

— Bayan, sizinle beraber mi?

Koca, hazin hazin cevap verdi:

— Evet, otuz yıldanberi!..

KİBRİT VE SİGARA

Bir iş için trenle Ankaraya giden Halil Lütfi Dördüncü'nün karşısında oturan genç utangaç bir gülümseyişle:

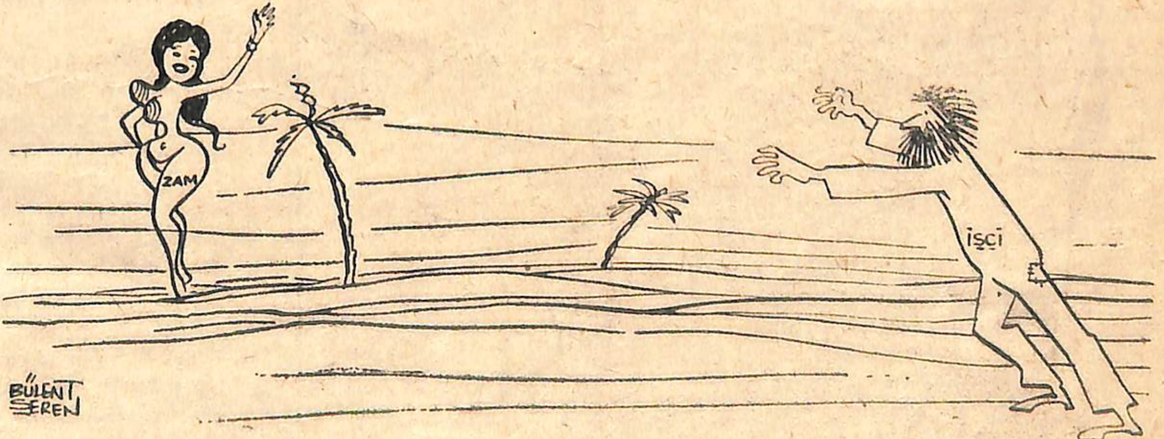
— Affedersiniz, dedi, bir kibritiniz var mı?

— Buyurunuz...

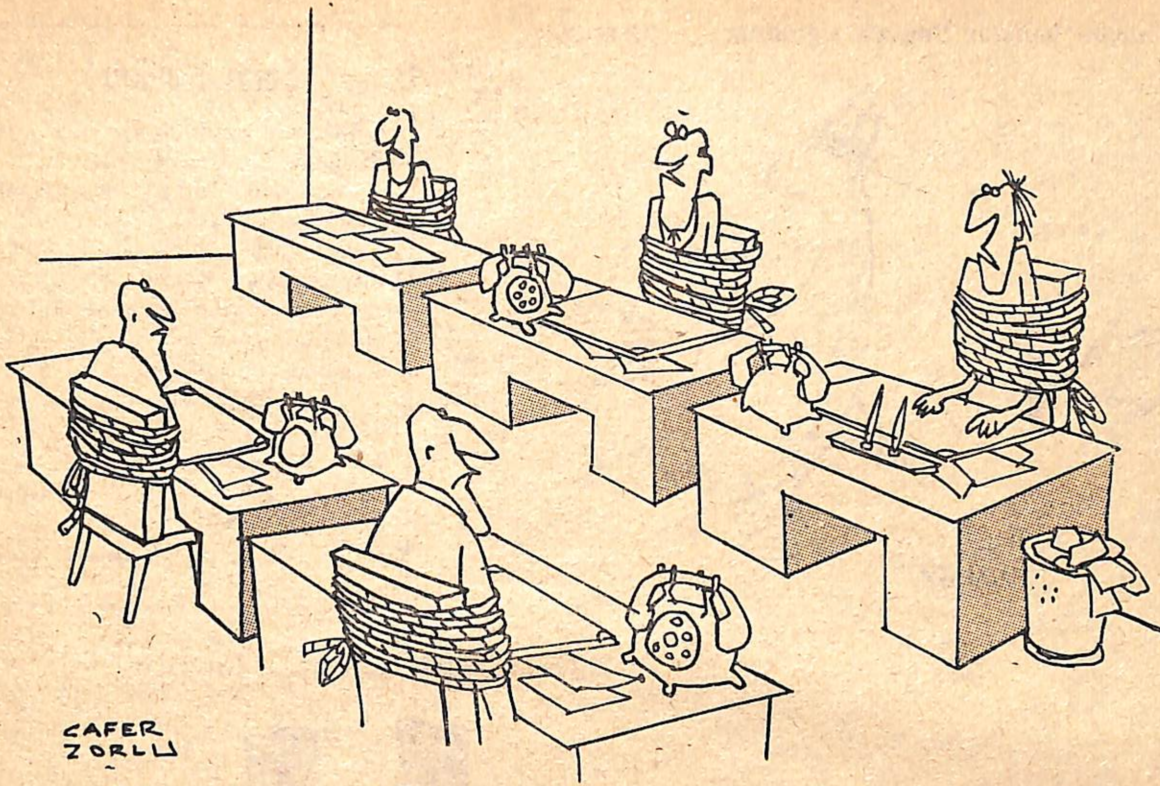
Delikanlı sigarasını henüz yakmış, bir nefes çekmişti ki, Halil Lütfü ayni gülüşle sordu:

— Affedersiniz, dedi. Bir sigaranız var mı?

İşçilere de zam yapılacak... (Gazeteler)

— Mecnunum, Leylâmı gördüm!...

Bazı devamsız memurların vazifelerine bağlı olmaları istendi. (Gazeteler)

DÖNER

Adı lâzım değil, birisi Aziz Nesin on iki buçuk lira borç ister, mizah zarı bir arkadaşının vasıtasiyle ta ğı bu gence memnunlukla istediği rayı verir.

Ertesi gün, yine karşısına çıkar:

— Üstad, siz benden on iki bu lira istiyorsunuz, öyle mi?

— Evet.

— Bana yedi buçuk lira daha v de, borcum yirmi lira olsun...

Aziz Nesin, hemen çıkarıp yedi çuk lirayı da verir...

Bir gün sonra Aziz Nesin'i Ank caddesinde yakalıyan genç teklifs sorar:

— Azizim, sen benden yirmi lira istiyorsun?

Aziz Nesin:

— Evet, der, yirmi lira...

— Oldu olacak sen bana otuz lira ha ver de, toparlak hesap elli lira sun...

Zeki hayvan!

Altan Erbulak, satın aldığı bir köpeğin meziyetlerinden bahsediyordu:

—Çok zeki hayvan doğrusu, dün gece tiyatrodan çıkarken nöbetçi eczahanelerden birisinin kapısı önünde küçük şeyini yapmasın mı?..

Münir Özkul, lâfını kesti:

— Altan, bunun zekâ ile ne alâkası var?..

Altan:

— Dur, anlatacağım, dedi, eczahane kapısının üzerinde «İdrar tahlili yapılır» levhası vardı!

Telefon kumbarası h

Esnaf ve memur

Kar mânileri

Şu serpilen kar mıdır?
Kız yeleğin dar mıdır?
Uğrunda can verecek
Benden başka var mıdır?

Rüzgârlar kar taşıyor,
Sepetten nar taşıyor,
Aşktan yana mutluyum
Kalbimi yâr taşıyor.

Kar yağar beyaz beyaz,
Yârda cefa, yârda naz,
Bir vefasız kız sevdim
Merhameti yok biraz.

Yüce dağlar ak mı ak,
Saçaklar buzlandı bak,
Saçlarına yağan kar
Tülden ince bir duvak.

Geceler beyaz artık,
Kıştan sonra yaz artık,
Dargınlığı bırak da
Bana mektup yaz artık.

Sular buz buz akıyor,
Ay üşümüş, bakıyor.
Sobam sönmüş, ne çıkar?
Beni aşkın yakıyor!

Uluğ TURANLIOĞLU

SERMAYE

Aziz Nesin'in o gün parası vardı. Tereddüt etmeden otuz lirayı da verdi.

Ertesi gün, Aziz Nesin çalıştığı gazetenin idarehanesinden çıkarken, gençle yüzyüze geldi:

— Azizciğim, sana olan borcum elli lira mı?

— Evet...

— Aman bana bir elli liracık daha ver borcum yüz lira olsun, yarın öderim...

Aziz Nesin, elli lirayı da gence verdi ve oradan uzaklaştı.

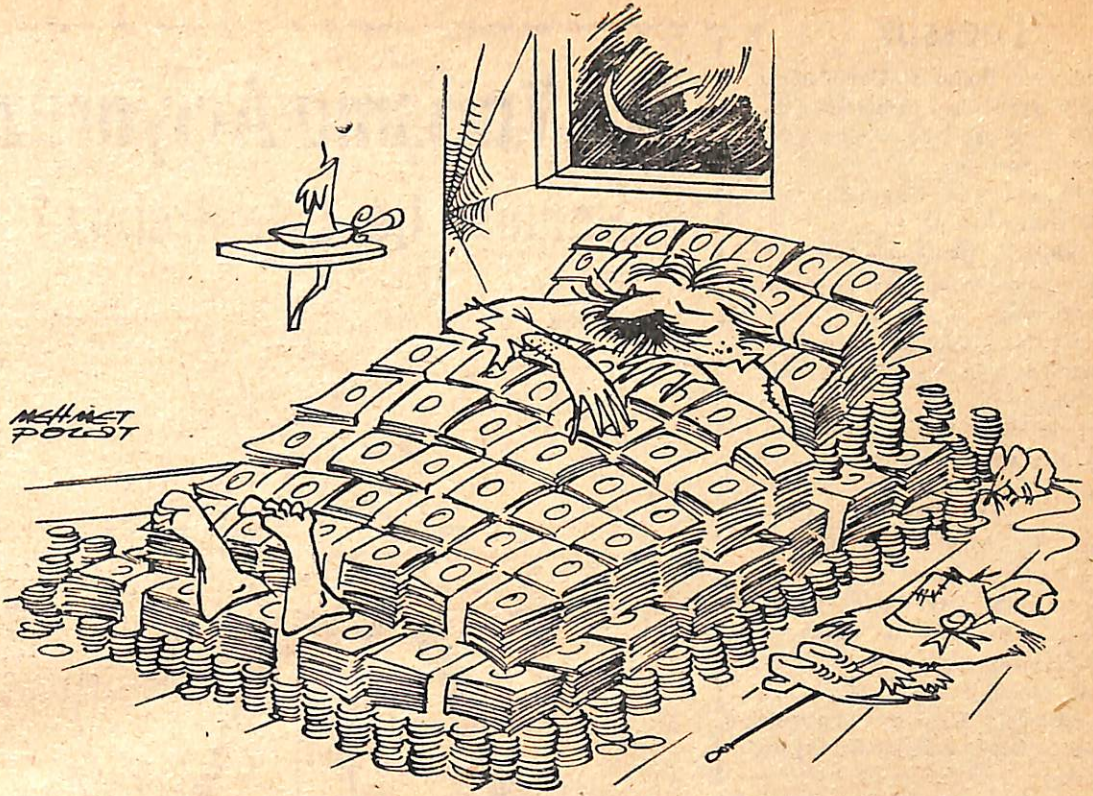
Aradan iki gün geçmişti. Aziz Nesin'i Akbabanın kapısında yakalıyan genç:

— Ulan Aziz, dedi. Sana yüz lira borcum var, değil mi?

Aziz Nesin, hayretle yüzüne baktı:

— Yook, dedi, yanılıyorsunuz, benim sizden hiç, hiç, hiç alacağım yok!..

Ve çalataban, bütün hıziyle otobüs durağına doğru koştu...

Bir dilencinin günlük kazancı seksen lira... (Gazeteler)

...zlıkları çoğaldı... (Gazeteler)

...AZISIZ

Sevinçten!

Fuat Köprülü, Yassıada'dan kurtulunca doğru Haydarpaşa'ya gitmiş, ikinci mevki bir bilet almış, Ankara trenine atlamıştı.

Vagonda karşılaştığı eski bir dostu:

— Aman üstad, dedi, ne güzel tesadüf, Ankara'ya mı gidiyorsunuz?

— Evet...

— İkinci mevki ile mi?

Köprülü eliyle şöyle bir işaret yaparak:

— Eh, dedi, ne yapalım? Kurtuluş şerefine bir hovardalık ettik işte...

Bugünün mânileri

Giyecek yok, azık yok,
Ne ararsan, yazık.. yok!
Maaşı alır almaz
Yemediğim kazık yok!

Bostanlarda pırasa,
Gönüller dolu tasa!
Umut şu dağ ardında:
Çıkıver Anayasa!

Silivri'nin yoğurdu,
Seni kimler doğurdu?
Ey Menderes! Her haltı
Yemesen ne olurdu?

Manavlarda portakal,
Karşısında dur da kal!
Dede bıyık bırakmaz,
Torun bırakır sakal!

Hür D.P. Sosyal D.P.
Seni tanır dağ, tepe!
Yassıada olmalı
Her kulağa bir küpe!

Şu kış geçse, yaz olsa,
Bir tabak kiraz olsa!
Pırtılaşan partiler,
Bir parçacık az olsa!

ÇİMDİK

Fena yola sapan kadınlar kurtarılacak... (Gazeteler)

...ZISIZ

Teessür

Salamonla Bohoraçl, Büyükadada sandalla geziyorlar. Salamonun ikide bir içini çektiğine dikkat eden Bohoraçi soruyor:

— Neyin var be Salamon? Seni dertli yoruyorum...

— Sorma!... Benim ilk kari, evelisi sene, banyo yaparken bu denizde boğuldu!...

— Canim!.. Unut artik bunu!... Şindiki karin hem yüzel, hem akilli... Uslu...

— Evet ama... O kadar zorladim, bu denize yirmeyi istemiyor!...

Biftek

Aydın ile Ayhan, ancak bir lokanta parasiyle, cuma günü Adaya gitmişler, öğle üstü Dil'de yemek yiyorlardı. Her ikisi de biftek ısmarlamışlardı. Ayhan çatal ve bıçağiyle bifteği kesmeğe uğraşırken yere düşürdü... Karşıdaki köpek de hemen kapmaya hazırlandı. Aydın haykırdı:

— Eyvah, bifteğimi düşürdüm. Köpek yemeden nasıl alacağım?

Ayhan cevap verdi:

— Merak etme, ben ayağımla basıyorum!.

Güç durum!

Sirkeci civarında, bir Yahudi çocuğunun hüngür hüngür ağladığını gören bir yolcu, merhametle yanına sokulup, sordu:

— Çocuğum, neye ağlıyorsun?

— Yerde yarim lira buldum... Şindi eve yitmeye korkuyorum.

— Anlamadım!... Yarım lira buldunsa, daha iyi ya!... Annen ile baban sevinirler.

— Evet, ama babama versem annem döver... Anneme verirsem, babamdan dayak yerim!...

Aldatmış!

Bir operatör yolda koltuk değneği ile tesadüf ettiği bir arkadaşına:

— Ayol geçmiş olsun! ayağına ne oldu?

— Büyük bir kaza geçirdim... Mer divenden düşüp bir ayağımı kırdım, kangren oldu kestiler.

— Ameliyat için ne verdin?

— İki bin lira...

— İki bin lira mı?... Vah vah... Ben üç yüz liraya iki ayağımı birden keserdim yahu!...

Bir Yarışma Açıyoruz

Hangisi ile Evlenirsiniz?

Bayan Günışık

Yirmi iki yaşında. İstanbul Üniversitesi İngiliz filolojisi son sınıfında. Uzun boylu, zayıf, kumral. Bir banka müdürünün tek kızı. Kitap okumayı, batı müziğini sever. Ciddidir, kibardır, nâziktir. Yemek pişirmesini, dikiş dikmesini hem bilmez, hem sevmez. Arkadaşlariyle, kız, erkek diye ayırmadan, tabiî, rahat konuşur. Şıktır, süslü değildir. Dans eder, dans delisi değildir. Ne başından, ne gönlünden hiçbir macera geçmedi.

Duş!

Doktor hastasına sordu:

— Sabahları soğuk duşa devam ediyor musunuz?

— Hayır doktorcuğum... Çok uzun sürüyor...

— Yok canım, bir dakikada biter!

— Evet.. Duş bir dakikada bitiyor ama, titremesi yarım saat geçmiyor.

Balayı seyahati

İki gün evvel arkadaşlardan biri Adada otellerin birinde Yasefaçinin oğlu Mişona rastgelmiş:

— O... Maşallah, demiş bu havada hâlâ Adada oturuyorsun ha...

Mişon iftiharla cevap vermiş:

— Evlendim da... Buraya balayini yeçirmeye yeldim.

— Peki madam hiç gözükmüyor ya!.

— O İstanbulda dükkânda.. İşimi yüzüstü nasin birakarım... Ben doneceyim, o yelecek!

Mazeret

Salamon o gün davetli bulunduğu yere biraz geç gitmişti. Mazeret olarak, dedi ki:

— Bezim kari yebe olduğundan, biraz yeç kaldim.

Orada bulunup da, Salamonun karısını tanıyan bir kadın sordu:

— Yebe mi?. Ne vakittan beri?..

— Ne vakittan mi?.. Ne vakittan olacak?. Bir saat ya oldu, ya olmadi!

Biraz sabır!

İki çapkın züppe bir gece lokaline girerler. Biri ileride duran iki güzel kadını göstererek ötekine:

— Bak yahu, kenarda iki kadın oturuyorlar.. Haydi gidip arkadaş olalım.

— Biraz sabret, içtikleri biraların parasını versinler de ondan sonra!..

Misyonerler ve yamyamlar!

Bir misyoner, yamyamların reisine şu suali sordurdu:

— Kendisine sorun bakalım; hıristiyanlık hakkında hiç bilgisi var mı?

Kabile reisi ve kılavuz uzun uzun konuştuktan sonra cevap terçüme edildi:

— Sadece sizden evvelki misyoner ziyaretimize geldiği zaman biraz tadına bakmıştık diyorlar...

YAZISIZ

Bir ÖPÜCÜK KARŞILIĞI

SAAT on iki. Haluk Şeyoğlu sinemadan eve dönüyor, hava ılık, yıldızlar insanlara çapkın göz ediyorlar.

Şeyoğlu, ruhunu gök yüzünün güzelliğiyle doldurmak için hep başı yukarıda yürüyor.

Birdenbire, gözleri bir gölgeye ilişti. Yüksecik bir apartmanın ikinci katında yegâne ışıldıyan bir pencerenin önünde, parmaklığa dayanmış bir kadın duruyordu.

Şeyoğlu, bunun da kendi gibi aşka susamış bir mahlûk olduğunda şüphe etmedi. Tereddütsüz, sağ elinin parmaklarını dudaklarına götürdü ve o gölgeye bir öpücük yolladı. Bu çocukça hareketine mukabil pencerenin şiddetle kapanmasını yahut ki ortalığın bir istihza kahkahasiyle çınlamasını bekliyordu. Hayır!.. Öyle olmadı. Gölge onun öpücüğünü aynı bir öpücükle karşıladı. ladı.

Bu açık bir davetti. Halûk Şeyoğlu, bütün cesaretini topladı ve aralık duran apartıman kapısından rüzgâr gibi süzülerek, sonra da merdiven basamaklarını ikişer ikişer atlıyarak ikinci kata doğru çıktı: O henüz sahanlığa varmadan parmaklıktan aşağı sarkan bir kadın seslendi:

— Sen misin Kâmil?

— Hayır! diye cevap verdi. Haluk Şeyoğlu bendeniz!

Ve iki basamak sonra kadınla karşılaşınca sordu:

— Kâmil ismindeki bahtiyar insan kocanız galiba, bayan... Öyle mi?

Kadın, suçüstü halinde yakalanmış gibi ezilip büzülüyordu:

— Hayır! diye mırıldandı. Kâmil, üstümüzdeki komşudur. Ayak sesinizi onunkine benzettim, kocamı görüp görmediğini soracaktım!

— Kocanız evde yok demek?

— Niçin sordunuz?

— Bir müddet onun yerine geçebilir miyim, acaba! diye...

— Terbiyesiz!

Kadın, dairesinin kapısını şiddetle Haluk'un yüzüne kapadı. Lâkin delikanlı bundan zerrece bozulmamış, yalvarıyordu:

— Kuzum, bayanım, merhamet buyurun! Deminden kocanız, yahut da kimbilir belki Kâmil zanniyle bendenize nasıl bir öpücük lûtfettiniz-se, yine onlar niyetine beni bir lâhza sevindirin. Hazır, eviniz de tıpkı benim gönlüm gibi tenha!.. Ne olur? Acıyın bana!..

İçeriden hiç bir ses gelmiyordu. Buna karşılık, merdivenlerden fena bir rüzgâr esiyordu. Şeyoğlu üşüdü. Aynı zamanda bu soğuk rüzgâr kalbinde henüz tutuşan arzu alevini de söndürdü. Yarım ağızla bir küfür savurdu:

— Kaltak!

Ve gerisin geriye dönüp, aşağıya indi. Tam sokak kapısından çıkacağı sırada, iri yarı, pehlivan yapılı bir herifle karşılaştı.

— Destur! deyip geçecekti. Lâkin herif ona şüpheli bir nazarla baktı. Sonra da yakasına yapışıp kükrer gibi sordu:

— Sen nereden geliyorsun bakayım?

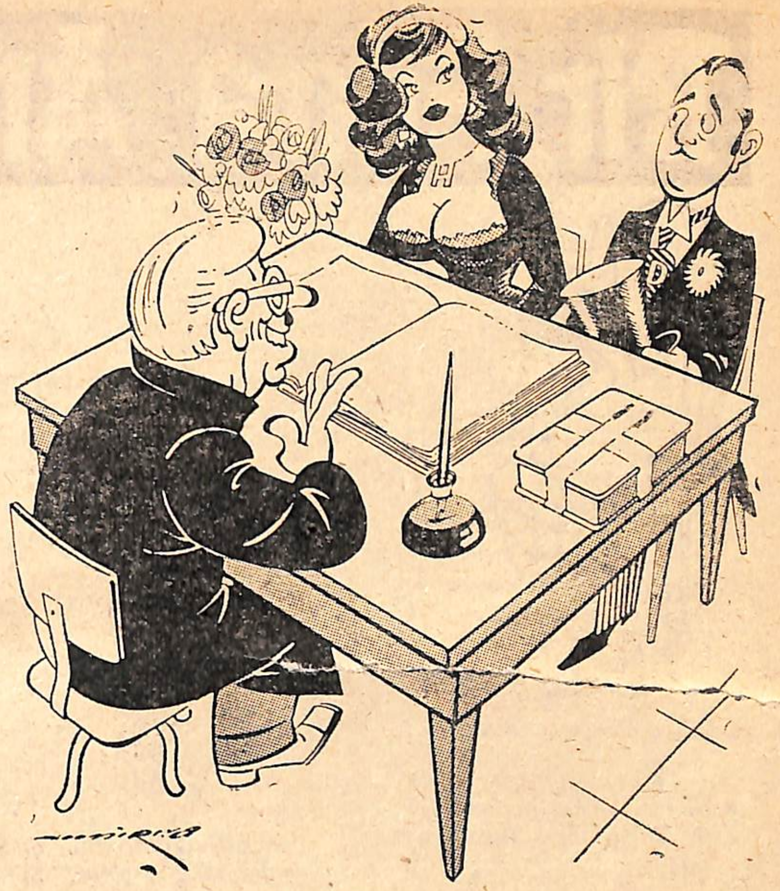
Halûk Şeyoğlu, şerefsiz macerasını hikâye edecek değildi ya? Şekil ve kıyafetinden deminki kadının kocası olması umulan herifin elinden kurtulmak için, gülümsiyerek cevap verdi:

— Kâmil beylerden geliyorum...

— Ne?! Bizden ha? Ben yokken karım içeriye yabancı misafirler alıyor, öyle mi? İkinize de şimdi dünyanın kaç bucak olduğunu öğretirim... Habis!..

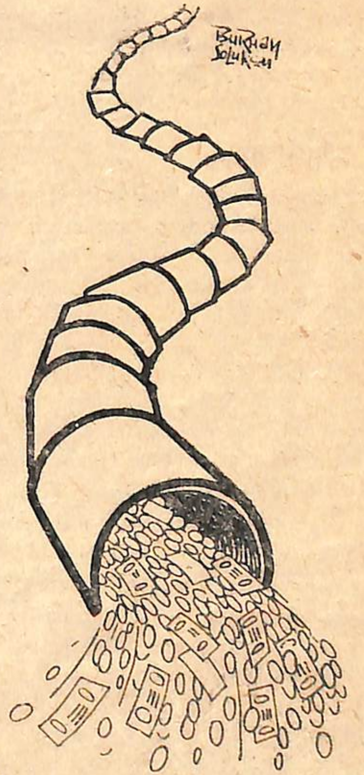
Ve bu sözleri müteakip, zavallı Haluk Şeyoğlunun avurduna, hiç tanımadığı ve belki ömrü boyunca tanımıyacağı bir kadının yüzünden, besbedava, eski bir deyişle, pir aşkına, yaman bir tokat şakladı!

AKBABACI

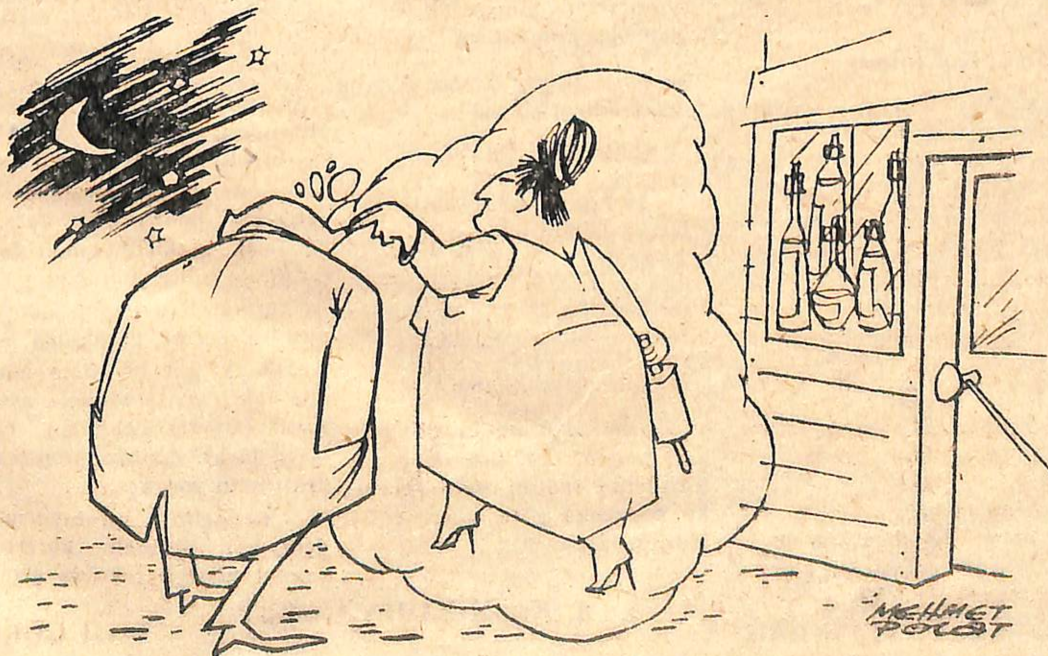
— Bay Demokrat, bayan Hür'le evlenmeğe karar vermişsiniz... Nasıl geçinebilecek misiniz bu sefer?...

Belediye, Kanalizasyon vergisi alacak... (Gazeteler)

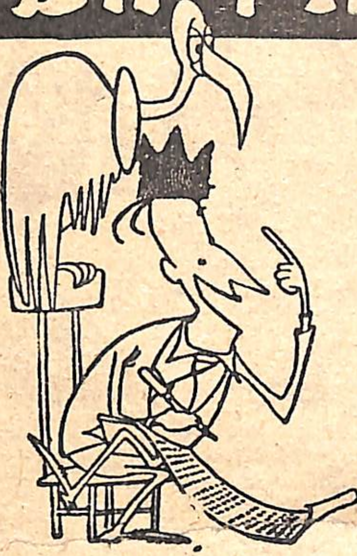
Gelir!

İçki satışları, bilinmeyen bir sebeple azalıyor... (Gazeteler)

YAZISIZ

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— *Fıkra deyince bizim aklımıza Nasrettin hoca gelir. Onun bir fıkrasını anlatayım..*

Ord. Prof. Dr. Naci ŞENSOY

din ama, demiş, üstünde bir şey yazmıyor ki?..

Nasrettin hoca, lokmaları yuvarlarken cevap vermiş:

— Kusura bakma bey, aceleye geldi. Onun içinde de bir şey yoktur.

— *Bizim ömrümüz zaten anlatmakla geçiyor. Sınıfta ders anlatıyoruz. Evde dert anlatıyoruz. Size fıkra anlatalım. Bir gün bakarsınız masal anlatırız...*

Doç. Dr. Öztekin TOSUN

Boşa yalvarma!

Bektaşinin biri hamamda yıkanıp çıkmış, tam hesabı verecek parası yetmemiş. Hamam sahibi aksi bir adam. Aman etmiş. Etme, eyleme, demiş... Faydasız. En nihayet ellerini yukarı kaldırmış:

— Hey Allahım, demiş ya bana iki akçe ihsan eyle, ya bir çare bul. Şu hamamdan çıkayım.

Tam bu sırada bir zelzele, bir kıyamet herkes yarı çıplak dışarı fırlamış. Bektaşi de fırsattan istifade kaçmış. Koşa koşa giderken şehrin yan sokaklarında bir dilencinin:

— Allah rızası için bir sadaka! diye dilendiğini görünce dayanamayıp adamın yanına sokulmuş. Kulağına fısıldamış:

— Boşa yalvarma ahbap!.. Allahın bugün hasisliği üstünde iki akçe için nerdeyse koca hamamı yıkacaktı.

★

— *Efendim şimdi o kadar ciddî bir mesele ile meşgulüm ki imkânı yok fıkra anlatamam... Malûm hava meselesi. Bir hafta sonra salı günü nasıl?... Yok yok olmadı. İsterseniz bir yarım saat müsaade edin tamam mı? İsterseniz ben yazıp bırakayım.*

Doç. Dr. Vakur VERSAN

Saat!...

Meşhur İngiliz yazarı ve nüktedanı George Bernad Shaw bir gün bir apartmanın çatı katında oturan arkadaşını ziyarete gi-

der. Dar merdivenleri çıkmağa çalışırken, büyük bir duvar saatini güçlükle aşağı indirmeye çalışan iki hamalla karşılaşır. Adamlar meşhur yazarı ite kaka saati aşağı indirirler.

Buna pek kızan Bernard Shaw adamlara döner ve:

— Kuzum, Allahaşkına, der, niye herkes gibi bir cep saati kullanmıyorsunuz?...

Mektup!..

Akşehirin eşrafından bir tüccar zaman zaman ziyafetler verir, kuş sütüne kadar her türlü yiyecek, içeceğin bulunduğu bu ziyafetler pek eğlenceli ve debdebeli geçermiş. Hoca, her seferinde kendisinin de davet edileceğini ümit eder beklermiş. Son davette de akşamın geç vakitlerine kadar kendisinin çağırılmadığını görünce:

— Hanım bana bir temiz zarf ver; demiş, ziyafete gideceğim.

Hocanın karısı itiraz etmiş:

— Aman hoca sen çağırılmadın ki, gitmen ayıp olur...

Fakat hoca dinler mi? Aklına koymuş bir kere. Alelacele giyinip, soluğu ziyafet verilen evde almış. Kapıda uşak hocayı tutmuş:

— Nereye efendi?

Hoca zarfı göstermiş:

— Beye mektup var.

Yukarı çıkarmışlar. Sofra hazır, herkes yavaş yavaş yerine oturuyor. Ev sahibi zarfı aldıktan sonra ayıp olmasın diye hocaya da buyur etmiş. Hocanın zaten tek düşüncesi bu. Oturduğu gibi, başlamış atıştırmaya. Bu arada zarfa bir göz gezdiren bey:

— Hoca, sen bunu bana getir-

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Karanlık!

Bakanlık müfettişi akıl hastanesini ziyaret ediyor ve doktordan hastalar hakkında izahat alıyordu. Bir koğuşta, ayağını daima havada tutan bir adam, müfettişin dikkatini çekti. Doktor, izah etti:

— Bu adamcağız, ayağının baş parmağını ampul sanıyor efendim!

Müfettiş güldü:

— Pekâlâ, siz ayağını indirmesi için zorlamıyor musunuz?

Doktor şaşkın:

— Nasıl olur efendim, dedi, bu defa diğer hastalar karanlıkta kalmazlar mı?

Mustafa ALTINDAĞ

Saat âyarı

Vatandaşın biri, her gün sabah saat 6,30 ilâ 7,00 arasında Kayseri postahanesine telefon eder, saati sorarmış. Bir hafta, 15 gün, bir ay devamlı ayni saatlerde telefon edilmesi, memurun merakını mucip olur ve bir gün cevap vermeden karşısındakine sorar:

— Alo!. Kimsiniz? Nereden telefon ediyorsunuz?

— Burası bez fabrikası.

— Her gün ayni saatlerde telefonla saati sormanızın sebebi nedir?

— Fabrika borusunu saatinize göre çalıyorum da...

Memur bir kahkaha atar:

— Hay!... Allah müstahakkını versin, der, ben de postahanenin saatini sizin fabrika borusuna göre âyar ediyordum!...

M. Kemâl ŞAHİN

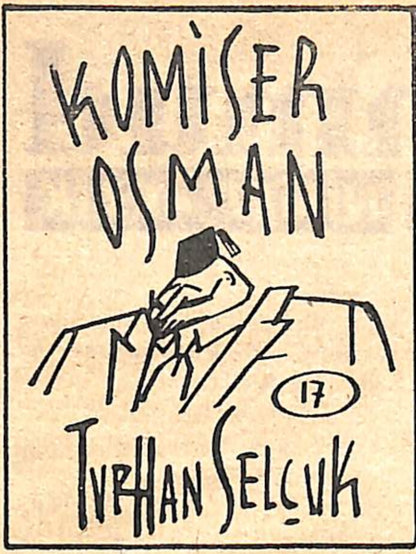

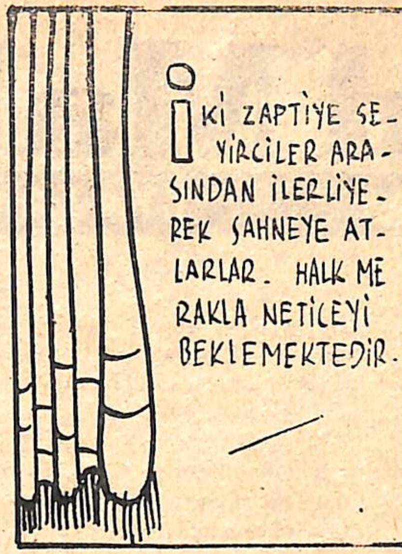
İhtimâl!

Amerikanın küçük bir kasabasında, son derecede Ayyaş biri vardı. Sık sık sarhoşlukla ona, buna sataşmaktan yakalanır, hemen para cezası ödemesi gerekirdi. Fakat her seferinde bütün parasını içkiye verdiği için cezayı ödeyemez ve geceyi karakolda geçirirdi. Bir gün bu adam, gündüz vakti ve tamamiyle ayık karakola gitti. Cebinden bir on dolarlık çıkarıp komisere uzattıktan sonra:

— Depozito bırakıyorum, dedi, her ihtimâle karşı!... Geceyi gene karakolda geçirmiyelim...

Fevzi GÖRE

KOMİSER OSMAN
17
TURHAN SELÇUK

İki zaptiye seyirciler arasından ilerliyerek sahneye atlarlar. Halk merakla neticeyi beklemektedir.

KANUN NAMINA. İKİNİZİDE TEVKİF EDİYORUM. KIPIRDIYANI MIHLARIM.
MERAK ETME. KANUNA KARŞI BOYNUMUZ KILDAN İNCEDİR.

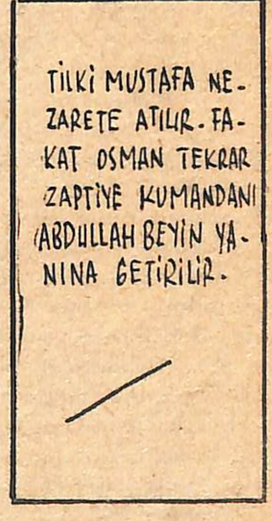

GÖTÜRDÜLER OSMANIMI... NE YAPARIM BEN ŞİMDİ?!. YENİBAHÇELİNİN ELİNE KALMIŞIMDIR.
KALMADIN HAYGANUŞ. BENLE GELECEKSİN!

SENİ EVE GÖTÜRECEĞİM. MERAK ETME. KABAHAT OSMAN ABİDE DEĞİL. KURTULUR İNŞALLAH.

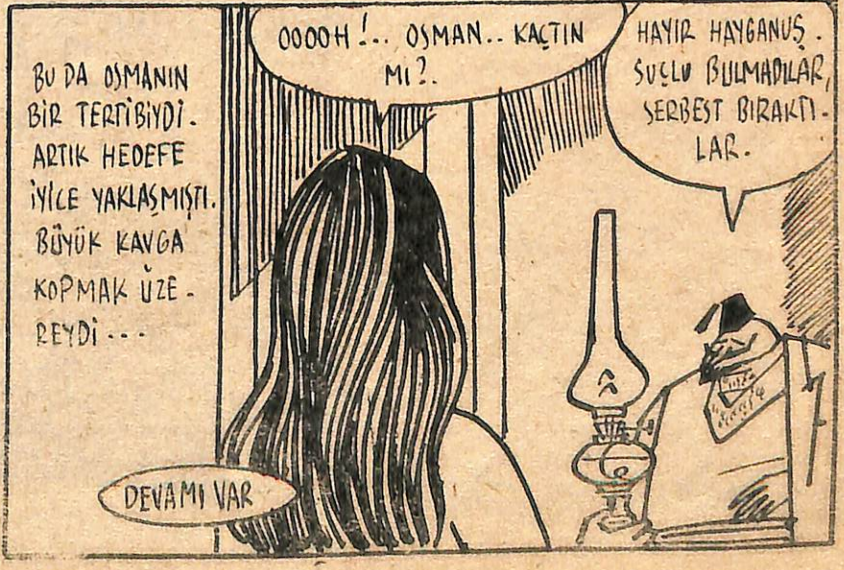

ZAPTİYELER TİLKİ MUSTAFAYI, OSMANI VE BİRİKİ ŞAHİDİ ALIR GÖTÜRÜRLER
ÖMRÜMDE BÖYLE ŞEY GÖRMEDİM. NE ADAMLARMIŞ YAHU!.
OLUR ŞEY DEĞİL!
BUNLARDAN BİRİNİ TANIDIM. MEŞHUR KABADAYILARDAN TİLKİ MUSTAFADIR

FAKAT DİREKLERARASI MINTIKASINA BAKAN KARAKOLA GÖTÜRÜLMEZLER. TAAA GALATAYA KADAR YÜRÜTÜLÜRLER..
ATIN BU HERİFLERİ NEZARETE YARIN İCAPLARINA BAKARIZ. TİYATRO SAHNESİNİ DAĞBAŞI MI SANDINIZ BE?.
BENİM KABAHATIM YOK KOMSERİM. ŞAHİTLER DE SÖYLEDİLER. KADINCAĞIZI KURTARDIM.

FAZLA KONUŞMA TEPELERİM. MEHTERHANELİK HERİFLER. NEDİR SİZDEN ÇEKTİĞİMİZ BE. BUNLARI AYRI YERLERE KAPA HİKMET EFENDİ!

TİLKİ MUSTAFA NEZARETE ATILIR. FAKAT OSMAN TEKRAR ZAPTİYE KUMANDANI ABDULLAH BEYİN YANINA GETİRİLİR.

OSMAN BEY, İKİ ŞERİRİ YAKALADINIZ. AMA YENİBAHÇELİ HALÂ ORTALARDA YOK. ENVER SAMİ PAŞA PEK SABIRSIZLAŞTI.
PAŞA HAZRETLERİ DUA ETSİN BU İŞTEN VAZGEÇMİYEYİM. YOKSA ÖMRÜ BOYUNCA YENİBAHÇELİNİN YÜZÜNÜ GÖREMEZ. TİLKİ MUSTAFAYI KAÇIRAYIM DEMEYİN. HADİ HOŞÇA KAL!

BU DA OSMANIN BİR TERTİBİYDİ. ARTIK HEDEFE İYİCE YAKLAŞMIŞTI. BÜYÜK KAVGA KOPMAK ÜZEREYDİ...
OOOOH!.. OSMAN.. KAÇTIN MI?.
HAYIR HAYGANUŞ. SUÇLU BULMADILAR, SERBEST BIRAKTILAR.
DEVAMI VAR

Kürd Mahmud

Roman YAZAN NİMET ARZİK

— 5 —

— «Ali dört yıldır İstanbul'da!...»

— «İsterse on dört yıl olsun... Onlar bir şey öğrenmezler. Büyükannemin sözü neydi?... Aslı hû, nesli hû!... Senin Alin muhakkak sefil bir pansiyonda oturuyordur, parasızlıktan değil, tabiatsizlikten!.., Bir kızla, emin ol ki iki dakka bilmem ne düşünmeden oturamaz!...»

— «Beni seviyor!»

— «Zeki... Onlar hem deli, hem zeki olurlar... Tamamlatacak eksikleri var da ondan... Onu biliyor... O seni şimdi kendi çevresinden değişik tarafların için seviyor... Sonradan o değişikliklerden ötürü sana düşman kesilecek... Hem zannediyor musun ki o meşhur aşiret sizi kendi halinize bırakır?... Yooo... En ufak bir iyileştirici tesirin olacağına kanaat getirsem seçtiğin çevrede, «meden İcesaret göster, evlen» derdim... Amma diyorum, ağalar zümresi medeniyet tutmaz. Medeniyet onlar için ölümdür çünkü...»

— «Çok seviyorum!...»

Ailenin muhalefeti sert oldu, başa çıkamayınca, Ali'nin fişek gibi vücudunu bağrına bastı aile... Güldalı Kürd Mahmud'un yeğeniyle evlendi ve gitti!... Gitti!

Mektup yazıyordu tek tük:

Papatyam,

Mesudum dersem inanır mısın?.. Sevgi müşkülleri yeniyor. Beni müthiş merasimle karşıladılar. Şemdinliden birkaç kilometre ötede oturuyoruz... Atlılar, başlarında kayın peder, birkaç saattenberi yoldaymışlar... Kayın peder Ali'ye hiç benzemiyor. Fakat iyi adam. Yabancılığımı gidermek için elinden geleni yaptı. «Siz şehre alışık olduğunuz için yaşayışımız size çok basit gelecek» dedi... Hep beraber büyük dedelerinin mezarına gittik. Büyük dedeleri burada evliya mertebesinde... İsmi Şeyh Abdullah... Sonra bir saray kalıntısının yanından geçtik. Harabe halinde bir Dolmabahçe!... Şeni işitir gibiyim: «Dolmabahçe'yi dağların ortasına oturtanın aklına şaşarım!... Büyüklük rüyalarının tezahürü herkesçe başka türlü oluyor. Papatya...»

«Beş kayınbiraderim var. Beşi de evli... Hepimizin koridor üzerine açılan birer odamız var. İkinci katta... Kadınların en sempatiği kayın validem. Belli ki gençliğinde çok sertmiş... Yaşlanınca yumuşamış... O haydut gibi oğlanlarla ne yapsın sert olmasın da?...»

«Gelinler, aman ne meraklı şeyler... Dünyalarımız ayrı... Bana karşı çok iyi davranıyorlar. Beni taklide kalktılar. Çocuk gibi önüme oturuyorlar. Onlara kuvaförler yapıyorum, makiyaj yapıyorum... Elbiselerimi deniyorlar. Herbirinin kilolarla altını var. Eskiden tenekelerlenmiş. En az altınlı gelin benim! Hoş görüyorlar, ben İstanbulluyum da ondan!... Burada en büyük ayıp gelinin kayın peder ve validesinden geç kalkması, amma ben, ilk gününden beri bu ayıbı ferah ferah ediyorum.

Papatyam, seni özledim. Çevremizden doğru dürüst haber ancak senden alabilirim. Annem yalnız hasret dökmekle meşgul mektuplarında. Babam benim için üzülmesin ve kendi kendini yemesin: Ben mesudum.. Gündüzleri bile!

Hasretle seni öperim.»

Güldalı.

Başka bir mektup:

Papatyam,

Bugün bir vakaya şahit oldum. Herkes tabiî buldu. Ben delirecektim. Büyük kayın biraderin odasından çığlıklar geliyordu. Koşmak istedim. Ali tuttu: «Karı koca arasına girilmez» dedi. Çığlıklar bir asır sürdü Papatya... Akşam büyük gelin sofraya yüzü gözü mosmor indi. Heyecanla «Bu ne?» diye ona koştum. «Telâşlanma, bizimkinin âdetidir» dedi. Sofrayı bırakıp odama fırladım. Ali arkamdan geldi. «Ben gideceğim» diye tutturdum. Bir müddet düşündü, sonra «Canım,» dedi. «Onlar senin çevrenden değil, mantığa dâvet etmek için bir iki şamar... İşler düzene girer...» Şamar benim suratımda şaklamış gibi oldum. Ali böyle düşünsün?... Ya nasıl düşünecektim ki? diyen istihza dolu sesini duyar gibiyim Papatyam... Ali süknetle devam etti: «Ağabeyimin boşanma niyeti yok, böyle idare ediyor.»

— «Çocuklarının annesi Ali, nasıl olur?»

— «Olur, sonradan kumrular gibi sevişmelerine mâni değil bu gürültü patırtı.»

— «Peki sen nasıl karşılıyorsun bunu?»

— «Kafa yorma sevgilim, bu çevre bunu ister.»

Ve o anda bir duvar hissettim Aliyle aramda. Amma sevgi her duvarı yıkar, değil mi Papatyam?... Bana sık yaz, burada dostum yok!..

Güldalı

Papatyam,

Kapkara bir yeğenin oldu. İsmini Emin koyduk. Erkek diye herkes hasetten çatır çatır çatlıyor. Ali doğumdan sonra ortalardan kayboldu. Üç gün dönmedi. Ona en muhtaç olduğum anda böyle gitsin!... Büyük gelin üzüntümü anladı: «Bizim erkeklerimiz ge erler. Hem o doğurmadı, sen doğurdun... Kadın gibi evde oturamaz ya... Aşiret kadını gibi tahammüllü olmalısın. Yanında oturması ayıptır» dedi. Çok şey koptu içimde. Sonra Ali geldi. Haşin bir erkek âleminde yaşamış bir Ali. Papata, öyle zannediyorum ki çevresi onu tesiri altına almağa başladı... Bir sana açılabilirim. Fizik bakımdan bana karşı zaafı her zamankinden şiddetli, fakat mânen benden uzaklaşmağa başladı. Bana sık yaz, senin havanı, bizim havamızı getiriyor mektupların!

Güldalı

Papatyaya yazılan, fakat Papatya'nın eline geçmeyip Ali'nin eline geçen mektup...

Papatyam,

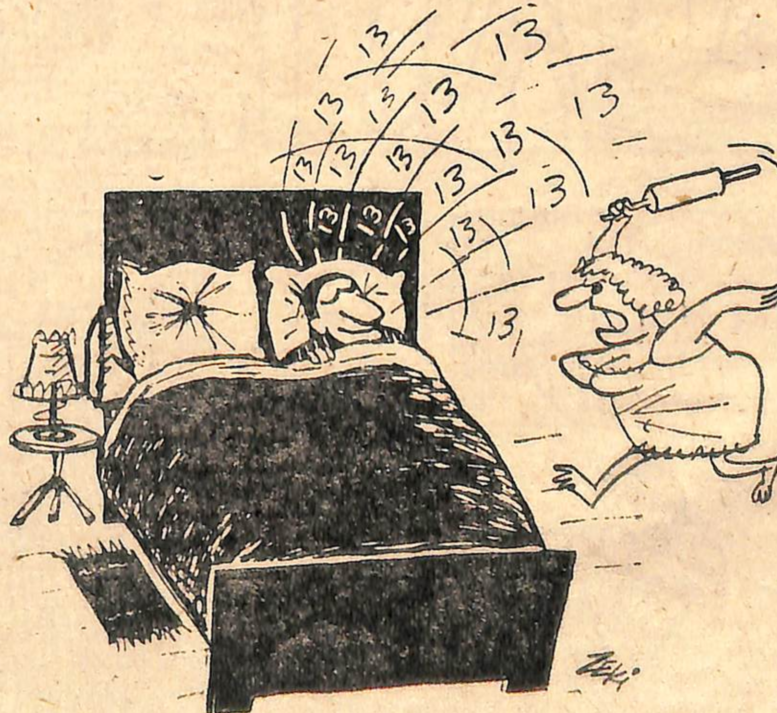
Dünyaların en garibinde yaşıyoruz. Rüyada mıyım acaba?... Geçen gün ağaları ağırladık. Gelinler hizmet etti. Tabiî ben değil... Ben ağaların en nüfuzlusuyla konuştum: Şahin Ağa... İstanbullu gelinin methini duymuş, görmek istemiş. Âdet değil, amma o Şahin Ağa için bizimkiler, yalnız bizimkiler değil, bütün aileler gelenekleri çiğnemeye hazır. Ali'nin Şahin Ağanın karşısında el uğuşturmasını görsen, bilmem ne hissederdin!... Bütün evin erkekleri karşısında süklüm püklümdü.

Bana «Gelin Hanım» diye hitabediyordu. O akşam beni arzulasa, öyle bir his geldi ki, yanına gönderirler!... «Canım insan büyük şeyler mevzuubahis olunca, bir kere için herşeyi yapar» diyecek gibiydi Ali... O şeref, haysiyet kelimeleri, ki bu evde onlardan bol kullanılan kelime yok, rafa kaldırılmıştı, Şahin Ağa'nın şerefine!...

Korkunç bir adam. Görsen ne munis, ne nabza göre şerbet vermesini bilir bir insan... Karşısındaki geçmişini bilmese kapılır... Arazisi, bir memleket... Onu da sana anlatayım! Vaktiyle yokmuş... Sonra, yalancı şahitlerle, destekle, dayakla, altmış bin hektar yapmış... Bir memleket diyorum sana... Meselâ falanca toprak derede bitiyor deniyor değil mi, eski kayıtlarda... Şahitler geliyor. «Efendim biz biliyoruz, dere o dere değil bu dere» diyorlar ve 40 köy ötede bir dereyi gösteriyorlar, yemin, kasem ederek... Hadiii 40 köy daha nüfuzu altına giriyor ağanın!

Şahin ağa çocukla çocuk, büyükle büyük, hükûmetle hükûmet, eşkıyayla eşkiya. Onun hükmettiği köylere jandarma giremiyor. Kaçakçılık yapıyor, istediğini yapıyor, berbat bir adam...

İşte böyle bir muhitteyim Papatye... Bana kalırsa, bu Şahin ağanın gözü bende... Söylediğim çirkin amma öyle... Papatya korkuyorum. «Ben sana demiştim» demiyecek kadar büyük ruhlu olduğunu ve bana elinden gelen yardımı yapacağını biliyorum. Annemle

— Ben uyku hapı alıyorum, sen Toto oynuyorsun ha?...

babamı meraklandırmak istemiyorum...

Papatya bana yardım et!

Güldalı

★

Güldalından mektup kesilmişti. Papatya meraktan ölüyordu. Nihayet kocasına açıldı. İkisi de kafa kafaya verdiler. Bir gün Antalyaya bir hafta için gideceklerini söylediler aileye. Bir hafta sonra yanlarında Güldalıyla döndüler. Zayıflamış, sararmış, solmuş, bütün zerafetini kaybetmiş, kapının açılmasından kapanmasından ürken bir Güldalı... Kucağında kara gözlü, koyu tenli, sıska, küçük bir oğlan vardı: Alinin oğlu!..

Ne yapmışlardı ona?.. Ne Papatya konuştu, ne o!.. Yalnız gece kâbuslarında «Yapma Ali!.. Yapma Ali!» diye kıvranırdı. Ve 3 yaşında çocuğu meselâ yerken bir ağız şapırdatsa:

— «Ağa gibi yeme» diye haykırırdı, avaz avaz! Halbuki gitmeden önce, sesini yükselttiğini kimse duymamıştı... Harabe haline dönmüştü, harabe... Seneler sonra, kendi çevresinden biriyle evlendiğinde, hâlâ geçirdiklerini tam tamına unutamıyacaktı, öylesine içine işlemişti çektikleri...

Kurtulması, resmî makamlara, Papatyanın ve kocasının baş vurmasile olmuştu. Ağalar pek açıktan açığa hükûmetle bozuşmak istemezlerdi... Vali enerjikti. Dayatmış ve Güldalını kurtarmıştı. Alelâcele de boşanma muamelesi takip etmişti bu olayları. Fakat hâlâ Güldalı, uzaktan Alinin silüetine benziyen bir gölge görünce, yüreği ağzına elirdi.

Papatya garez tutmıyan bir insandı. Fakat Güldalının harabeye çevrilmesini içi hiçbir zaman kabullenmedi. Ve «Alacağınız olsun, burnunuzdan getireceğim kardeşime yaptığınızı» diye kendi kendine söz verdi... Kader başka türlü yazmıştı, tersini yazmıştı, karşısına Alinin Amcası Kürd Mahmudu çıkardığında!..

KÜRD MAHMUDU YAKALIYOORLAR

Gülizar hanım artık kararını vermişti, bu olacak iş değildi. Kocasının gözü dönmüştü. Evini, çocuklarını görmüyordu. Bunun sonu nereye varacaktı? Erkeklerde, kedide olan akıl oktu.. kedide!..

O günlerde 200 kişiden fazla ağa, şeyh Sivasa sürülmüştü. Aralarında tanıdıkları da vardı. Kürd Mahmudun onlarla ilişiği yoktu amma, altı ay bir senelik bir tutukluk aklını başına getirebilirdi. O sarı Çiyan, ona büyü mü yapmıştı ne?.. Gülizar hanımın bütün çevirdiği entrikalar boşa çıkmıştı. Karşısındaki yaratık, tutumuyla, her hesabı bozuyordu... Gülizar hanım istiyordu ki, hasmı, yalanlar uydursun, gelsin kapısına dayansın, Mahmudu âdiliklerle, isteklerle bezdirsin, ve Mahmud «Böyle kadınların tıynetini» anlasın.

(Devamı var)

Basın Şeref Divanının 9 Numaralı Tebligi

25 Ocak çarşamba günü Prof. Dr. Naci Şensoy'un başkanlığında toplanan Basın Şeref Divanı, aşağıdaki tebliğin umumî efkâra açıklanmasını kararlaştırmıştır:

1 — Basın mesleğinde çalışanlarla çalıştıranlar arasındaki münasebetleri düzenleyen kanun tasarısı ile ilgili olarak yayınlanan bazı haber ve makalelerin, basında çalışanlarla çalıştıranlar arasında gergin bir hava yaratmak istidadında olduğu Divanımızca teessürle müşahede edilmekteydi.

Divanımız bazı meslek teşekküllerinin bu konudaki şikâyet ve müracaatlarını incelerken tasarının kanunlaşması üzerine yapılan karşılıklı yayınlarla hasıl olan durum, büsbütün endişe verici bir hal almıştır. Divanımız bu yayınların ahlâk yasasını ihlâl edip etmediği üzerinde durmaksızın, keyfiyeti basın ailesindeki ahengi ciddi bir sarsıntıya sürükler mahiyette telâkki etmiştir. Bu itibarla, sonuçları bakımından büyük zararlar doğurması mümkün bu duruma derhal son verilmesi için Divanımız, bütün basın mensuplarının dikkatini çekmek lüzumunu duymuştur.

Basın Ahlâk Yasasına uymayı teahhüt eden gazete ve dergilerimizden ve bütün meslek mensuplarından teahhütlerinin yerine getirilmesi için gereken hassasiyeti göstermelerini dileriz.

2 — Kurucu Meclis temsilciliğine seçilen bir vatandaşın bir yıllık ödeneğini istediğine dair bazı gazetelerde yayınlanan haberlerin asılsız olduğu ve bu yanlış haberlere dayanılarak haksız yazılar yazıldığı hususunda Kudret Gazetesi tarafından ileri sürülen iddia üzerine mesele incelenmiştir. Bahis konusu haberlerin yetkili kavnaklardan alındığı tesbit edilmiş, ayrıca hadisevle ilgili makalelere karşı yollanan cevap ve düzeltmelerin yayınlandığı görülmüş, bu itibarla Divanca herhangi bir işlem yapılmasına lüzum olmadığı kararına varılmıştır.

3 — «Sözcü» Dergisinin 16 Aralık 1960 tarihli sayısında «Kong reler» başlığı altında yayınlanan yazının bir şahsın şeref ve haysiyetine karşı tecavüz sayılabilecek mahiyette ifadeler taşıdığı tesbit edilmiş ve bahis konusu dergiye İHTAR da bulunulması kararlaştırılmıştır.

İşi ne?

Babasının işi sorulmuştu:

— Main Street'deki bankayı temizler! dedi.

— İyi ama; dediler, kapıcı mı, hırsız mı, yoksa bankanın müdürü mü?

Düşmanlar

Abraham Lincoln, Şimallilere kumanda ettiği halde her fırsatta cenuplulardan iyi bir dille bahsederdi. Bir gün bir general onun bu tutumunu tenkit etti:

— Niçin düşmanlarınızla savaşıp onları yok edecek yerde dost bir dil kullanıp yakınlık gösteriyorsunuz?

Abraham Lincoln gülümsedi:

— Düşmanlarımı dost haline koymakla onları imha etmiş olmuyor muyum?

Karıları!

Jackson arkadaşı Johnson'a takılıyordu:

— Senin dünyadan haberin yok; karın kapı kapı dolaşıp seni adam ettiğini söylüyor. Benim karımın böyle şey yaptığını duydun mu hiç?

Johnson cevabı yapıştırıyor:

— Duymadım; yalnız benim karıma bu uğurda elinden gelen bütün gayreti boş yere sarfettiğini söylemiş!..

Tavuk

Balayında döndüler ve kadın ilk tavuğu pişirdi. Sofraya getirirken kocası sordu:

— İçini neyle doldurdun karıcığım?

— Hiç bir şeyle canikom; içi zaten boş değildi ki!...

TESADÜF

Genç kız kızararak babasına:

— Babacığım dedi; John nihayet dün akşam beni çok sevdiğini itiraf etti..

— Öyle mi? Peki seninle evlenmek istiyor mu?

— Elbette; evlenmeyi de teklif etti!

— John'un aylık geliri nedir?

— Babacığım ne tesadüf; dün John da sizin hakkınızda bana ayni suali sormuştu!...

— Şemsiyemden faydalanabilirsiniz bayan!

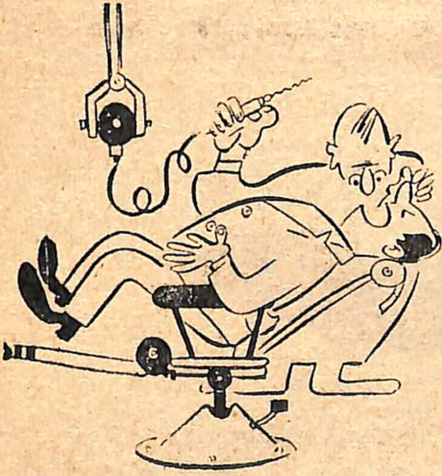

—BİR DAHA FERMUARINI KAPARSAM ELİM KIRILSIN !..

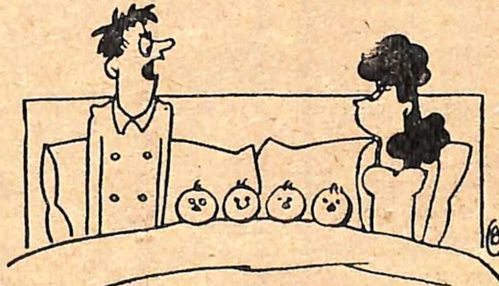
Dünya
Karikatürleri

—BAK... ŞIŞŞT, BANA BAK... HALÂ ANNENİN YANINA GİTMEYİ DÜŞÜNÜYOR MUSUN ?..

—AAA, ÇORABINIZIN BİRİ DELİK !

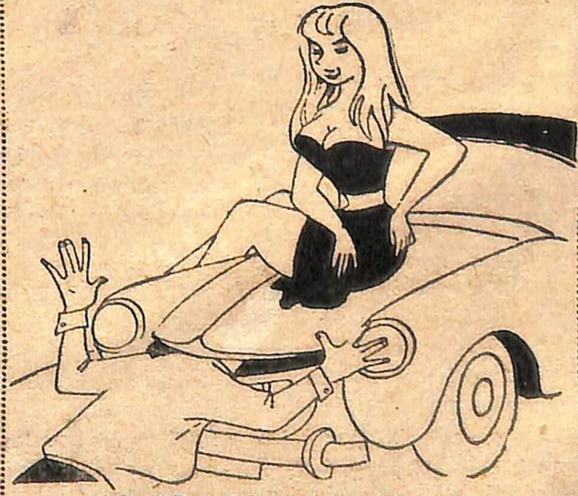
—HANİ EVLENDİKTEN SONRA BİZİ HİÇBİR ŞEY AYIRMAYACAKTI ?..

—ÇABUK SALONUN MASASIN-DAN AYAĞINI ÇEK !..

—ULAN SERSEM, NE TUTUYORSUN ?... TOTO'DA ÖBÜR TAKIMA OYNAMADIK MI ?

—CEVAP VER BAKAYIM, HAK-LI MIYIM, HAKSIZ MIYIM ?

Yılın ilk çekilişinde

15 APARTMAN DAİRESİ

1 Adet
100.000
LİRA VE
400.000
LİRALIK ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

SON PARA YATIRMA GÜNÜ 13 ŞUBAT

Akbaba

YAZISIZ